

Lenin ja Kommunistlik Internatsionaal.

Samuti kui ei saa Marx'i võtta ilma I Internatsionaalita ehk I Internatsionaali ilma Marx'ita, jama ei saa Leninist rääkida kui ei puuduta Kommunistlikku Internatsionaali ehk ümberpöördukt.

Lenini tähtsus Kommunistlikus Internatsionaalis on teoreetiline ning praktiline. Ja õigusega võib ütelda, et Lenin on Kommunistliku Internatsionaali looja, alusepanija ning ta sihi äramääraja. Lenin on Kommunistliku Internatsionaali juht. Leninit ei ole küll elusalt enam Kommunistlikus Internatsionaalis, kuid Lenini poolt loodud teooria — leninism on alus, millele toetub Komm. Internatsionaal oma tegewuses.

Lenini tegewus Kolmanda Internatsionaali — võitluse Internatsionaali aluse panemiseks algab juba II Internatsionaalis, kui ta Venemaa sotsiaaldemokraatliku tööliste partei esitajana kongressidest ning Internatsionaali büroost osa hakkas võtma.

Juba Stuttgardi kongressil 1907 a. Lenin ühes Roja Luxemburgi ja teistega juunibab revolutsioonilise tiiva II Internatsionaalis. Kuivõrd Vene 1905 a. revolutsioon üldiselt elustas terve ilma töölisteklassi võitlust, sedavõrd ka II Internatsionaal oli talduvam võitluse seisukohale, olgugi et jään nähtavale tuli ka oportunist, oportunism imperialistlik. Siiski pahempoolsete päalejurmumisel jäi kongressi klassivõitluse seisukohale. Kopenhagenis 1910 a. ja järguti Baselis 1912 a. kongressil mõis arvata pahempoolset võitu II Internatsionaalis. Kongressidel arutatatse küsimusi teoreetiliselt ja kuivõrd II Internatsionaal ei olnud organiseeritud võitluse organisatsioon — keskenduse põhimõtte, sedavõrd mõis fergemini teoreetiliselt järelandmisi teha, sest läbiuimimine nii kui nii jäi kohalike organisatsioonide hooletaks ja seega kongresside revolutsioonid ei olnud kohapäälsele oportunismiledele organisatsioonidele kohustatawad.

Sarnane oluford tulebki nähtavale ilma sõja algul, kui oli tarvis praktilisi jame astuda.

II Internatsionaali suurem partei — Sakamaa sotsiaaldemokraatlik partei — ajub augusti algul kokkuleppe seisukohale kodanlusega ning ajub sõjatoetuse seisukohale Internatsionaalse põhimõtte vastu. Oportunistlik wool oli Kiigipäeval rõhmas enamuses ja vähemuses andis järele. Sakamaa järele sammufid teiste maade sotsialistid. II Internatsionaal tööliste organisatsioonist muutus kodanlikuks, oportunismilikuks organisatsiooniks, afus klassivõitlule vastajele seisukohale.

2. Internatsionaali ajumine sõja toetuse seisukohale, tähendas rahvusvahelise töölisteklassi organisatsiooni hääbumist, seda enam, et imperialistlik sõda pidi Lenini waatekohalt purustama kodanliku liini nõrgemast kohast, wäijatujuma revolutsiooni. Kuivõrd sõja korral tekkinud revolutsioon pidi muutuma sotsialistlikus revolutsiooniks, sedavõrd jarnafe revolutsiooni läbiuimijeks läheb tarvis võitluse organisatsiooni rahvusvahelises ulatuses. Tööliste rahvusvaheline organisatsioon on hädasti tarvilik organisatsioon ja mitte ainult Euroopa ulatuses, nagu oli seda 2. Internatsionaal, waid fogu ilma ulatuses, sest imperialism ei tegutse ainult Euroopas, waid fogu ilmas.

2. Internatsionaali tööliste leerist ülepäigutamine kodanluse leeris sai Lenini poolt ta esimestel sammudel allakriipsutatud.

Enamlaste partei hääleandjaks „Conquar Demospar“ nr. 33 1. nov. 1914 a., kirjutas Lenin:

„Praeguses kriisis on kõige raskem kodanluse natsionalismi, schowinismi wõit Euroopa sotsialismi ametliku esitajate enamuse üle“.

Mis tähendab see märkus? Lenin ütles otsekohele, et Euroopa ametlik sotsialism ei ole 2. Internatsionaal on kodanluse poolt ära wõidetud, on muutunud kodanluse imperialismi pahemaks tiivaks ning seega on jäänud töölisteklass ilma rahvusvahelise organisatsioonita. Kuna töölisteklass ei seisab kapitalistliku ilma häwitamine, imperialismi hävitamine, imperialistliku sõja klassijõuaks muutmise, revolutsiooni läbiuimimine ja võimu wõtmine. Organisatsiooni aga ei ole.

Lenin kirjutab edasi:

„Ja ei ole tähtsamat ülesannet sellest, kes tahab sotsialistiks jääda, kui sotsialistliku kriisi põhjuse wäljajelgatus ja Internatsionaali ülesannete analüüs“.

Lenin jaab kindlasti aru, et 2. Internatsionaali elustada tarwis ei ole et 2. Internatsionaali surmaga jureb oportunism, kuna revolutsioonilised jõud uue Internatsionaali ellu tutsjwad.

Lenin tähendab:

„On inimesi, kes kardawad seda tõde tunnustada, et kriis, õigem, 2. Internatsionaali hääbumine on oportunismi hääbumine“.

„2. Internatsionaali hääbumine on tõesti 2. Internatsionaal furi, wõidetult oportunismist“.

On Lenin järelandub, et Internatsionaal jurnud, afub ta otsekohele küsimuse juure, mis teha ning wastab:

„2. Internatsionaal tegi proletariaatliku massi organiseerimises ajalulise eel-töö ära ja 3. Internatsionaalil on ülesandeks jõudude organiseerimine kapitalistlikulede walitjusele pääletungimiseks, kõige maade kodanluse vastu kodu sõja jaoks, poliitilise võimu wõtmise pärast, sotsialismi wõidu pärast“.

Leninile on tõeks, et 3. Internatsionaal peab tekkima ning ta ülesanne on purustada kapitalistlik ilm ja üleshitada sotsialistlik furd. 3. Internatsionaal peab võitluse Internatsionaal olema.

1915 a. juul, Lenin arutlis „Sotsialism ja sõda“, määrab ära uue Internatsionaali seisukoha:

„3. Internatsionaal meie arvates peaks tekkima nimelt... revolutsioonilisele alusele“.

„Meie partei astub rõõmuga jarnafesje, oportunismist ja schowinismist puhastatud 3. Internatsionaali“.

See on juba terve programm 3. Internatsionaalile. On see tehtud, kui Lenin afub praktilise teostuse juure. Itaalia sotsialistliku partei esindõttel tutsutakse 2. Internatsionaali pahema tiiva konverents 5.—8. septembril 1915 a. Zimmerwaldis kofu. Juba sellel esimehel konverentsil Lenin rajab kindla pahempoolse tiiva Vene enamlaste, Poola, Läti, Saksa, Rootsi, Norra, Schweitsi ja Hollandi pahempoolsetest, Zimmerwaldistide pahema tiiva, kes afusid kindlasti kodu sõja seisukohale imperialistliku sõja vastu.

Siit algab praktiline 3. Internatsionaali teostamine, olgugi et pahem tiiv kuulub üldiselt Zimmerwaldi Internatsionaali. Et Zimmerwaldi Internatsionaalis kautsfaanlased enamuses olid, siis kirjutas Lenin 10. aprillil 1917 a., et Zimmerwaldi Internatsionaal ei wasta revolutsioonilisele organisatsioonile ning tuleb luua uus Internatsionaal.

Ja 16. augustil 1917 a. „Proletar“ № 3. teatab Lenin:

„Meie otustajame 3. Internatsionaali ajutada“. Märtsil 1919 aastal Moskwas tutsutakse esimene 3. Internatsionaali kongress kofu, kus uuele Internatsionaalile alus pannakse.“

Esimehe kongressi awamisel tähendas Lenin:

„Meie kongressil on suur üleilmlik tähtsus. Tema näitab kõigi kodanliku demokraatia illusiooni kadumist“.

„Las' kodanlus mekituses heitleb, las' tapab ta wael tuhandes töölistes, — wõit on meie, fogu ilma kommunistliku revolutsiooni wõit on kindlustatud“.

Mii juure tähtsuse andis Lenin Kommunistlike Internatsionaalile ja õigusega, sest Kommunistlik Internatsionaal on tõeliselt muutunud fogu ilma töölisteklassi võitluse organisatsiooniks, kommunistliku korra üleshitajaks.

Lenin määrab Kommunistliku Internatsionaali ülesanded järgmiselt:

„Kolmas Internatsionaal wõttis omaks 2. Internatsionaali töö, lõikas ära oportunismiliku, sotsiaalschowinistliku, kodanliku ja wäikekodanliku halwajie ja hakkas tööliste diktatuuri teostama“.

„Inimsugu wistab enesest wiimased orjuse wõimid: kapitalistliku ja palgata töö orjuse.“

Wabanedes orjusest, läheb inimsugu esimest korda päris wabadusele“.

Juba esimehel kongressil Lenin põhjendab tööliste diktatuuri põhimõttelise tarwuse ja ühtlasi selle diktatuuri wormi Nõukogude walitjuse.

Teisel kongressil 1920 aastal Lenin wael furd põhjendab tööliste diktatuuri küsimust ning määrab ära Internatsionaali wastuwõtmise tingimised. Kuid tähtsamaks on Lenini põhjapanew aruanne — rahvus ja ajumaade küsimus, mis sai Internatsionaali programmis ta edaspidises tegewuses.

Kolmandal kongressil Lenin määrab kindlaks Kommunistliku Internatsionaali taktika.

Keljandal kongressil 1922 a. Lenin põhjendab ülemineku ajajärgu majanduspoliitika.

5. kongress oli ilma Leninita, kuid fogu kongressi tegewus seisib leninismi alusel. Kongress jeadis ühels juuremaks ülesandeks kommunistlike parteide enamlustamise leninismi alusel.

Ras siis leninism on rahvuswaheline?

Imperialistlik kodanlus, igatforti sotsid, wähemlased ja kõik oportunistid ühijel häälel karjwad, et leninism on aafialik, ei leninism on Wenemaa oludes wõimalik kui kaise, kuid leninismil ei ole midagi ühij Euroopa kultuurliku töölisteklassi võitlusega. Euroopa töölisteklass peab sellel aafialitusest anarkia eemale hoidma.

3. kongressi Kominternisse oli pugenud jarnafid „kommuniste“, kes katjusid tõestada, et leninism on puht Wenemaaline, kuid teistes maades on ta wõimatu. Kas on see tõsi? Mis on aga leninism? Leninism on imperialismi ja sotsialistliku revolutsiooni aegne proletariaadi teooria ja praktika. Kui marxism on wäljalaswanud kapitalismi aegne töölisteklassi wõitluste teooria, siis leninism on töölisteklassi wõitluste teooria kapitalismi lagunemise ajal ning proletariaate revolutsiooni ajal.

Kamenew tähendab omaks wiimases kones, et leninism on „proletariaate revolutsiooni mehaanika õpetus tegewuses“. Et proletariaate revolutsiooni mehaanika õpetuseks olla, ei saa leninism kuidagi jääda ainult Wenemaa piiridesse, waid peab olema rahvuswaheline õpetus, kuivõrd ta proletariaate revolutsioon on rahvuswaheline küsimus. Leninismi teooria paa rahwuspunkt seisab walitjuse ja riigi probleemi küsimuses, mis revolutsioonis kõige tähtsam.

Leninism wõtab omaks fogu Marx'i teooria dialektiliselt ajaloo arenemisest, kapitalistliku walmistuse teooria ning klassivõitluse teooria ja tarwitades meisterlikult marxistlikku dialektalist küsimuste oisustamiswiisi, rajas Lenin oma õpetuse. Marx elas teistes ajajärgus, ta ei jaanud anda imperialistliku ajajärgu teooriat ning seda teeb meisterlikult Lenin. Lenin õpetus ehk leninism fialdab enesest wiis alust, millest keskpunktiks on wõimu küsimus ning riigi küsimus.

Leninism annab esimejena ühisfondliku arenemise ajajärgu analüüsi, mis fialdab enesest imperialismi teooria. Imperialism on leninismi järele wiimane kapitalistlik arenemise aste, kus teostub kapitalismi mädanemine ning mis puruneb proletariaate revolutsiooni lõõkide all. Lenin wõis kõige paremini seda teooriat üles seada, sest Wenemaa oli see maa, kuhu imperialismi niidid umbhõlmene kofu jooksid ning kus imperialism kõige tuntawam oli ja kus ühtlasi imperialism ka kõige nõrgem oli.

Teiselt leninismi aluspunktiks on revolutsiooni jõud. Ka siin seab leninism üles revolutsiooni läbiuimijeks tööliste liidu talupoegade. Töölisteklass ühtlalt on jõuetu revolutsiooni teostama ning ta peab oskama oma järele tõmmata talupoega. Mõned arwawad, et see on täiesti omane ainult Wenemaal, kuid ekkwad. Ühegi maa revolutsiooni ei saa läbi wiia ilma talupoegade küsimuse oisustamiseta. Ka

Nõukogude riigi tüüri juures.

Lenin 1920 aastal.

Euroopa proletariaatlik revolutsioon oleneb teataval määral selle küsimuse oisustamisest. Euroopa töölisteklassil tuleb otustada talupoegade küsimus metropoolis ning päasjalitult ajumaades. Ilma ajumaade küsimuse oisustamata on revolutsioon wõimatu, ajumaade küsimust ei saa ega otustada ilma talupoegade küsimusega ehk ilma liiduta nendega. Mii et jee küsimus on wael enam terawam Euroopa proletariaadile.

Kolmandal leninismi aluseks, mis eelmisest küsimusest ära oleneb, on rahwuse ja ajumaade küsimuse oisustamine leninismi teooria seisukohalt. Seda punkti ei saa kuidagi kohalikku Vene tähtsusega küsimuseks teha. See on fogu ilma töölisteklassi küsimus.

Keljandal leninismi aluseks on revolutsiooni juhtima jõu organisatsiooni küsimus, parteiküsimus, ilma millest ei saa revolutsiooni teostada. Massiline töölisteklassile põhjenuw partei, monoliitne demokraatlik keskenduse ja kindla distipliiniiga partei on juuteline muutuma töölisteklassi revolutsiooni wiimaks alusjõuks ning juhtiwaks jõuks. Sellest leninismi alusest ei saa kuidagi mööda minna.

Wiendal on tööliste diktatuuri wormi ehk riigi wormi küsimus revolutsioonis — Nõukogude süsteemi küsimus, mis leninismi keskuste küsimusest on, ning selle vastu, päale äärmiste oportunismide, teegi ei waike. Diktatuuri küsimus on tõesti, mille üle ei waike.

Mii näeme, et kõik leninismi alused on ühtlased Vene kui ka fogu ilma revolutsioonile. Seepärast on ka arusaadaw, et Lenin omandas ilmauuluse ja et leninism igal maal wasta on wõetud kui ainukene tööliste revolutsiooni teooria.

Leninism ei ole kohalik Wenemaa nähtus, waid rahvuswaheline nähtus. Leninism on fogu ilma tööliste revolutsiooni ja kommunistliku korra üleshituse teooria ja praktika fogu ilmas. Leninismi ei saa wõtta kui ainult teooriat, waid teha peab wõtma kui teooriat ja praktikat seotult.

Kui nüüd wael furd jääda küsimuse juure Lenin ja Kommunistlik Internatsionaal, siis wõime kindlasti ütelda, et mõista Kommunistlikku Internatsionaali ilma Leninita ehk leninismita on wõimatu.

Kommunistlik Internatsionaal on leninismi Internatsionaal.

Kommunistlik Internatsionaal töötab juba aasta ilma Leninita, kuid fogu Internatsionaali parteid on tegewuse raskuse jeadnud: muuta kõik septsioonid leninismi alustel töötawateks.

Kommunistlik Internatsionaal tegelikult muutub leninisteks Internatsionaaliks.

Kommunistliku Internatsionaali ülesanded on:

Rogu ilmas maksma panna tööliste diktatuur ning üleshitada kommunistlik furd.

Leninismi alustel töötades täidab Kommunistlik Internatsionaal selle ülesande.

J. Palwadre.

Lenini õpetus on rahvuswahelise proletariaadi wõidu pant.

Lenin ja Marx.

Suurte inimeste ajalooline suurus seisab selles, et nad parajal filmapilgul ajalooliselt valmimat edulist ideed ostavad tabada ja seda õigel viisil teostada. See ütleb inimeste juba, et suurus mitte ainult looduslik sünnitus, mitte ainult juurte annetega inimeste, individuaalsete, ei ole, nagu seda kodanlik, individuaalsete ilmavaade finitab, vaid et juurte avaldamiseks vaja on teatud ühiskondlike eeltingimusi: ajalooliselt suureks võivad isituda jaada ajalooliselt juurte liikumiste voolus, teatud juurte jõudude õul.

Marx tegutses mõõdalainud aastajaja juurte revolutsiooniliste liikumiste hoos, mis 1848 a. kõrgele tõusmaid laineid lõi. See oli kodanlike revolutsioonide viimane juur ajajärk. Kuid kodanlikus ühiskonnas oli juba liikvel, juba filmapaistvaks jõuts kasvanud uus ühiskonnatüht, oma huvidega, oma isearalustega, mis tol ajal võimule püüdnud kapitalistlikus ühiskonnas juba fülgavate fookupõrgete idusid kandis — palgatööliste klassi nimelt. Ja Marx juur juur seis selles, et seda tõusevat tulewiku jõudu, juba uut ühiskonna tühti ja tema ajaloolist arenemisekäiku dieti ostas ette hinnata, dieti ta arenemistee ja fihhi kindlaks määrata.

Selleks oli enam tarwis kui seda arenemist ühel maal, ühel tujul tundma õppida. Kodanlike tagatijamine andiski talle võimaluse oma filmapiiri avaralt laiendada. Warustatud Saksamaa mõteteaduse sepi-pajas wäljatõttatud (Hegeli) uurimiseviisiga — dialektikaga, jattus ta Pariisi, kus tolleaegne ühiskondlikkude põbrete teooriate leffkoht oli, kus igafugufed tulewiku-ühiskonna kaswatused (utoopilise sotsialismi teooriad) laialt maad olid wõtnud. Sellest kahest allikast ammutades jõudis ta otijufele tulewase ühiskondliku arenemise fihhi kohta: tal puudus ainult weel see ühiskondlik jõud, kes arenemise suudaks eesmärgile wiia. Seda jõudu ei näidanud talle weel ei Saksamaa ega Prantsusmaa, kus kapitalistlik edenemine ja seega ta töolisteklassi tol ajal weel wõrdlemisi nõrk oli. Alles kui Engels talle elawa pilbi andis Inglismaa töolisteklassi tugewusest ja wõitlustest, oli leitud wiimane puudum lüli Marxi juures ühiskondlikus süsteemis.

Saksa dialektika abil foku põimides Prantsuse sotsialistlikke õpetusi Englise töolisteklassi tegeliku wõitlusega, arenema kapitalistliku ühiskonna pinnal, lõi Marx oma juure õpetuse — kommunismi. Ainult felfombel, kõigi faugemale epenenud maade ühiskonna-ideede wiimaseid jaawutusü ära fofutades oli võimalik luua jeejugust rahwuswahelisi teooriat, nagu seda on marxism.

Kii mõndagi roobasjoont jellele arenemistärgule näeme Lenini tegewuses. Ka Lenin astus tegewusse liikumislaine algul, mis ajalooliselt pidi arenema uue ajaloo järgu awajaks. Lääne-Euroopa kodanlikkude revolutsioonide ajajärk oli mõõda, ja iijegi sotsiaaldemokraatia oli kadunud rahulikule arenemisteele. Wenemaal, selle wastu, fihafid ja täärifid ühiskondlikud jõud juba kaunemat aega. Wenemaal oli oma revolutsioon weel läbi elamata, ja kõik tundemärgid näitafid, et ta tulemata ei jää. Oli nii mõndagi katset sel alal tehtud, nii mõndagi teed ja taktikat tarwitatud. Lenini enese waimliku kaswamise ajajärk jattus parajasti foku filmapilguga, kus üks juurematest ja ideeliseimatest revolutsiooniliikumistest Wenemaal — narodnikute liikumine — pankrotti oli jäänud ja lagunemisele läks. See oli wiimane katse Wenemaal kodanlikkude tühtide najal revolutsiooni teostada. Ja see oli nurja läinud.

Lenini ees seisid seega laialine eluõpetuste wäli Wenemaal revolutsiooniliikumiste alalt. Aga sellest oli wähe, see näitas ainult seda, kus eesiteed oli käidud. Oli tarwis õiget teed leida. Ja nagu Marx oma teooria oli leidnud rahwuswaheliste kogemuste foku fõlmimisel, jamuti leidis ta Lenini oma õige tee Lääne-Euroopa teooriate walguft tarwitades Wene olude umbfotti pimeduses. Lenin wõttis Marxi klassiwõitluse teooria ja pani ta Wenemaal revolutsiooni alal tegewusse. Kuid jamati esklik, nagu Marxi kohta tõendada, et ta ainult oma eelkäijate töödest fokuwõtte teinud, ije aga midagi uut juure ei olewat lifanud, oleks ka Lenini kohta ütelda, et ta ainult Marxi teooria

jelgas ratjutanud. Nagu Marx, kõigi oma eelkäijate fokuwõtte täienduseks ja froomiks uue ajaloo ja ühiskondliku fujunduse (formatsiooni) — proletariaadi diktaatura — teooria lõi, kõigile jellele omaie wõitluswiisi ja arenemismäljawaadetege, jamati tuli Lenini Marxi teooria tegelikul tarwitamisel tõttada fookuts teistes oludes, teistes tingimustes kui need, millest Marxi ja Engelsi kommunismi õpetus oli wälja kaswanud. Wenemaal ei olnud weel oma kodanlikki revolutsiooni, aga juba kaswas proletariaadi jõud seda wõrd, et ta tulewas revolutsioonis otijustawaks teguriks wõis jaada. Ja see proletariaadi wõitlusejõu walmimine fündis faugale arenenud imperialismi ajajärgul, mis eneses kiiret revolutsioonile liginemist kandis.

Lenini suurus seis selles, et ta neis uutes tingimustes, mida ei Marx ette näinud ega millele wastawalt ta oma teooriat ei wõinud üles seada, ometi kindlaks jäi neile põhialustele, millele Marx oma teooria oli rajanud ja muutunud olude fohajelt oskas tarwitada Marxi revolutsioonilise mõtlemise ja töötamise metoodi (wiisi). See oli seda rassem ja seda suuremat järjekindlust nõudew ülesanne, et Marxi õpetus wiimastel aastakümnetel tegelikult hoopis teifale oli fattunud — kodanlikkude demokraatlikkude riikide rahulikule parlamendiwõitluse (kodanliku demokraatia) teele.

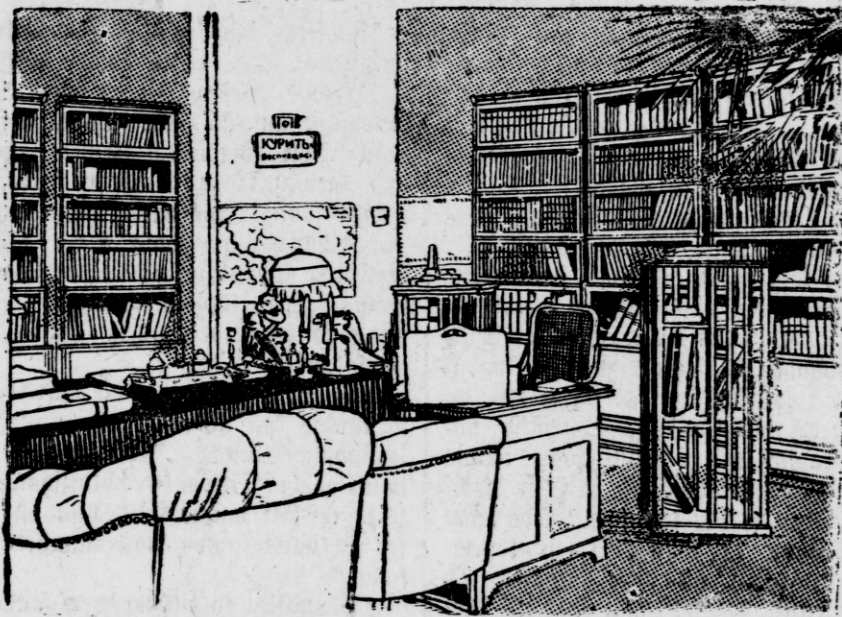
Lenin juhtis Wenemaal proletariaadi teie rada — revolutsioonilise wõitluse rada. Sellest järgnes ta taktika järjekindel revolutsioonilikkus ja seega, loomulikult, alaline ja järjekindel wõitlus kodanlikse demokraatiase falduma sotsialismiga, selle fandjaks Wenemaal wähemulus oli.

Muidugi tuleb ka fiiin tähendada, et jeda Lenini juhtimist nii ei tule mõista, nagu fahafime Wenemaal revolutsiooni ainult Lenini iijiliise armele firtjutada; hoopis selle wastu: Lenin wõis seda kindlat liikumisejoont ainult jeepäraft finni pidada ja proletariaadi ainult jeepäraft jel teel edasi wiia, et Wenemaal tõesti proletariaadi revolutsiooni walmimast oli. Lenini teenus oli jeda dieti ette näha ja selleks järjekindlast ette walmistada.

See oli üks külg Lenini elutööst ja tähtsusest, see külg, kus ta Marxi teooria põhjal seisid ja seda Wenemaal muutunud oludesse fandis. Raugemale edasi läks ta just tegelikus revolutsiooni ettewajmistuses, mida ajalugu ei Marxi ega Engelsilegi ülesandeks ei teinud. Ja selle ettewajmistuse juures tõusis Lenini ette tegelikult jamane küsimus, mis omal ajal Marxi ees oli seisnud ta teooria lõpuliik fahendamiseks: revolutsiooni wõidule wiirwa jõu küsimus. Ja nagu Marx fiiis teoorialiselt küsimuse oli fahendanud proletariaadiga, nii leidis Lenin — Wenemaal olude fohajelt — et praletariaat ainult fiiis wõib wõidule jõuda, kui ta enesele taaswõitleja leiab, selleks ainult — talurahwa fefwemad fihid wõisid olla. See ei läinud lahtu Marxi põhiwaadetest, kes iijegi Saksamaa kohta talupoegade revolutsioonist töörahwale tuge oletas, kuigi jiaal talurahwas oluliselt teistfugune on kui Wenemaal; kuid see oli juur tükk maad faugemale edasi Marxi revolutsioonilise taktika tarwitamises.

Ainult see järjekindlus marxistlikus revolutsioonitaktikas, see Marxi metoodi laiendamine ja fiiwendamine andis Lenini võimaluse järgnewatel sammudel õiget rada tabada. Kii näituseks tema juhtsõna imperialismistlik fõjas: imperialismistlik fõda fodusjõaks munta! Juhtuüie, mis tuli walida ja üles seada ilma ühegi wastawa eeskujuta minewikust. Ja kui Otkobri-revolutsioonis tuli purustada kodanlik walitfufe aparaat, tuli foku lasta iijegi jenine fõjawägi, hoolimata sellest, et waenlase wõimjad wäed wärawa taga ähwardafid, fiiis oli jällegi see järjekindlus, mis omandatud marxismi teooria revolutsiooniliku arufaamist ja faras-tatud, fiiwendatud ning täiendatud aastakümnete pifas wõitlusetules — enamlaste partei wõitluses II Internatioonaali paend-luse ja wäikekodanlikkude faldurustega, mis Lenini võimaldas leida õige tee proletariaadi revolutsiooni lõpuliikule wõidule wiimijeks.

Koht, kus töötas geniaalne pää.

W. J. Lenini kabinet Kremlis, rahwakommisjaride hoones. Etimefel plaanil kalewiga faetud laud, selle pää albumid ja kingitused töolistteorganisafioonide poolt. Laina ees on leentoolid. Tagapool on Wladimir Ilijitfi töölaud ja leentool. Mõlematel pool on keerlewad raamaturiulid kõige tarwilisemate raamatutega, et need tarwilisel korral fäepäraft olefuid. Tagafefinas raamatufapp klassikalise marxistliku firtjanduse ja maakaartidega. Kõljefefinal poliitiline firtjandus ja fäfiraamatud igapäewase töö jaoks. Kõlfuhoides oma ja teiste aega, pidas W. J. korras kõik asjad, mida tarwis suureks loowaks tööks.

Teadmine, et proletariaadi diktaatur on wõitlus wägewa waenlase — wana kodanliku ühiskonna — wastu fõigil elaladel ja kõigi fõjariistadega, ja oskamine jedomõda tõesti kõiki wõitlusewiisi ja abinõusid fafutada, kõiki revolutsioonilikke jõude tegewusse foonnada, alati finna, kus jeda kõige enam waja läks — lähidalt: dieti hinnata ühiskondlikkude jõudude wahelorda, neist wälja walida fohajeid oma

eesmärgi fätfewõtmisele, ja neid fafutades õigel wiisil ja õigel fohal — see revolutsiooni teooria õige fäfitamine revolutsiooni praktikas tõstis Lenini jellele kõrgusele, fust ta mitte ainult Wenemaal proletariaadi Suures Otkobris wõidule ei wiinud, waid ka faugetele järeltulewatele põlwe-dele kui juur revolutsioonijuht eeskujuks ja — mis tuhaford tähtjam — õpetajaks jääb.

J. Pöggelmann.

Alasta ilma Leninita.

Juba aasta on sellest mõõda, kui lahkus meist Lenin, kuid tema on nagu weel lähemale jaanud meile, weel arusaadavamaks talupoegadele. Waatamata sellest, et Lenin firtjutas talupoegade juba 1893 a. ja igal poliitilisel ajaloo pöördel ifta uuesti ja uuesti töötas wälja, uuris, arwestas talupoegade revolutsioonilist jõudu ja tema warjatud tahet wõidelda talupoegade huwide eest — talupoegade revolutsioonilist energiat liites töolistte omaga wõitluses ijewalitfufega, wana kodanliku ilmaga — laiem talupoegade hulk tundis Leninit alles 1917 a. jaadif, töolisteklassile waenulise ajafirtjanduse fawdu. Ei olnud jarnast wale, mida ei oleks taotanud temast laiali kodanlaste ja sotsialistide lehed, ei olnud jarnast laimu, millega ei oleks ühendatud Lenini nime. Kuid fiiiski aimafid rahwahulgad loomufunnilielt, et just tema on tõeline rahwajuht.

Kurnawate klasside laim ja wiha Lenini päale fanti üle ta kommunistliku partei päale, kes ühes Leniniga, waatamata waenlaste kõigi püüete päale, wõitis tormil talupoegade, fjaarfaegsete fofdatite ja orjastatud rahwahulga poolehoiu. Nõufogude walitfus pidas wastu talupoegade enneolemata ufalduse pääl Lenini fõse ja Kommunistlikusse parteisse. Ainult see ufaldus lubas meil üleelada interwentsiooni, blokaadi, rahapundust ja ülbist lagunemist. Läks forda teatud faugufes hoida fahafafide näljast falka-Euroopa ja wäljaspool Euroopat olewate riikide näol, kes afafid omad hambad irewile, walmis falkale tungima nõufogude riigi nõrgestatud organismile.

On täiesti loomulik, et Lenini furma puhul meie waenlastel uuesti lootus ferkis, et walitfufe mõju wäheneb masfi hulgas, et Kommunistlik partei wõib teha rida wigafid talupoegade küsimuses, et kuigi forda ei lähe ehk fufutada nõufogude forda, fiiis wähemalt fiskuda mõned tüfid tema fäeft omale. Efitaks — olid

wõimu juures töölifed ja talupojad, mis lordidele ja marfiifidele fugugi ei meeldi, ja teifeks — juba fahelkas aasta, ja weel ei maksta ffaari wõlgafid Euroopa faup-meestele. Sarnaste fufitööde eest awäärilifed eurooplased olid walmis murdma faela Nõufogude Liidul.

Oleks neil ainult selleks võimalust olnud.

Nõufogude walitfufe praegune ülesanne seisabki selles, et mitte jeda võimalikuts teha, see tähendab aga, et peab alal hoidma jm. Lenini poliitikat talupoegade küsimuses.

Ja peab otjekohse üttema, Nõufogude walitfus on jeda poliitikat täielt ellu wiinud. Muidugi on võimalik, et ühes ehk teifes eriküsimuses see täielt ei ole õnnestunud, kuid need ütfifud juhufed, millede apardus ei riftu ülbist pilti, funa oluford järjekindlast, kuigi piffa, paremaks muutub. Minuütfi rahareform ja kindel waluuta annab talupoegadele fadafid miljoni fidi faju.

Läinud aastal nihtufime meie furnud punktilt ja alandajime wabrifu faaduste hindafid ülbifelt 30 protsi. wõrra. Ja mina olen kindel, et ka fäesolewal aastal hindade alandamine endifes hoos edasi läheb.

Lõpufks lubab meie tänawune riigi eelarwe, kuigi wähefel mõõdul, küla kultuurilifelt ülesehitama fahata.

Kõif see räägib, et kommunistlik partei, ja selle juhtimisel foku Nõufogude aparaat, on mõõdunud aastal pidanud wanat Lenini poliitikat küla fufhes. Ja see poliitika andis jaatawaid tagajärgi. Muidugi, ülbine waeenemine, riigi tagawarade wähefuf ja fõjalise kommunismi harjumufed ei ole weel täiesti üleelatud.

Kuid sellega faame meie toime.

Laialt küla parteitute hulkade tõmbamine nõufogudesse ja revolutsioonilise feadluse kindlustamine on aasta töö ilma Leninita.

M. Kalinin.

Alati ja igalpool on lahutamata meiega jm. Lenin!

Lenin — naisterahwa wabastamisest.

7. nov. 1919 a. kirjutas jm. Lenin „Pravdas“: „Kodanlus ja nende järeleanduvus, meie tõendame aga ainult poolt, et nõukogude pöörde andis demokraatiale ennenägemata laius ja sügavus. Erilise tunnistuse kodanliku ja jotsialistliku demokraatia wabastamisest annab naiskõikumine selles“. Üheski, ka kõige eeskujulisemas demokraatlikus riigis ei ole naisterahwas täieõiguslik kodanik. Kodanlik demokraatia on helde jagama sõnades kõigile õigusi ja wabadusi, kuid tegelikult on jäänud naine itka õigusteta, mehe eeskujumise ja rõhumiise all. Sotsiaalärarandjad on palju sõnu teinud naisterahwa wabastamisest, kuid ise wõimule päädes ei ole teegi neist seda teostanud. See on ka loomulik, sest kapitalismi walitsemisel, kus eraomanduseks on maa, wabrikud, tehased, jäänud itka üles wõim mehele. Eraomandus loi naiste õigusteta seisukorra ja see ei kao enne eraomanduse kadumist.

Kapitalismi paneb tööliste palgatöö orjuse, kui naine on jäänud kahetõrjetes asendades: naine on kapitali ja perekonna ori. Kaubeldes oma tööjõuga on naine sunnitud ka oma ihuga kauplema, see on jotsiaalne haigus, millest ühiskond ei wabane enne kui on heitnud enesest kapitalismi itke.

Esimesena tõstis lahutamise küsimuse üles jotsialistide keskel Noja Luxemburg 1916 aastal rahwusküsimust arutades ja nõudis et parlamendis see küsimus arwutusele wõetaks, mis ägeid woielusi esile tutsus, kusjuures Lenin teda toetas selles küsimuses seletas, et abielulahutuse wabastust on wõimata teostada kapitalistlik ühiskonnas, sest naine on jäänud teotud magamis-, lastetoa ja kõõgi külge. Asi ei seisa mitte õigustes, waid kapitalistlikus korras.

Kuigi kodanlik riit annab mõnesugused poliitilised wabadused, nagu üldise walimiseõiguse, siis piirduvad need ainult hääletamise õigusega, kus poliitilistest juhtimistest tegewusest naine jättis kõrwale jääb, esitaks sellepärast, et temal kurnawast tööst, tehases, põllul ja kodus jelleks aega üle ei jää, kuid ka selle tõttu, et temal jelleks ettevalmistust, teadmine puudub. Naise arendamisele täiesti ei asu kodanlik klass kunagi, tema teeb seda ainult niisord, kui wõrd see tarwilik on tööstiklassi suuremaks wäljaturumiseks. Kodanlased teatid waga hästi, mis tähendab neile naise klassiteadwus. Pole meelest läinud neil Pariisi kommuuna, mille kohta üks kodanlik Inglise ajakirjanik tähendas: „Kui Prantsuse rahwas koosneks ainult naistest, siis oleks tema üks hirmus rahwas“. Praegusel klassiwõitluse ajal näeb kodanlik selgesti, misjuguft oja etendab naine, ema, kui klassiteadlik tööline. See naine ei jää enam

passiivseks igapäewases eluwõitluses ja jm. Lenin ütles nende emade kohta: „Nemad õpetawad oma poegi. Suureks kaswades antakse talle piis kätte ja temast saab tubli sõjamees. Proletariaadile on jeda tarwis, mitte oma wendade, teiste maade töölise tapmiseks, nagu jeda õpetawad jotsiaalärarandjad, waid selleks, et wõidelda kodanluse vastu omal maal ja panna sellega lõpp kurnamisele, wafusele, sõjale ja wõideldes wõtta ära sõjariistad kodanlusest“.

Sm. Lenin hindas dieti igat seisukorda, ja tundis ära naisterahwa tähtsust revolutsiooniwõitluses. Juhtides W. K. P., wiies läbi Otkoobrirewolutsiooni, annab tema eeskätt naistele üheõigusluse. „Kuid see on naisterahwa wabastamisest esimene samm“.

„Päämism ja põhjapanev tähtsus sejab selles, et kaasa tömmata poliitika se neid, kes kapitalismi ajal just kõige enam olid mahajurutud... Need masid wõitawad oma kätte ise poliitika juhtimise, j. t. uue ühiskonna ehitustöö. Kuid rahwahulke poliitika se tömmata on wõimata ilma naise sinna tömbamata. Seft pool kogu inimsoost, nimelt naised, olid kapitalismi ajal kahetõrre kurnatud. Enamlik nõukoguline revolutsioon loitab nii sügawalt naiste kurnamist ja õiglustuse, nagu jeda ei julgenud loigata ükski partei ega rewolutsioon. Naisterahwa õigustest meeste rahwa kõrwale ei ole nõukogude Wenemaal enam jälgegi järele jäänud“.

Kuid see on kõik ainult seaduse järele nii. Tegelikult ei ole jeda veel eustatud. Sellets on tarwis naist tömmata poliitilise, ühiskondliku ellu. „Zga töõgitiitust peab õppima riiti juhtima“. Meie poliitika ei ole keeruline, millest osawõtmise mingijuguseid eriteadmisi nõuab. Naist on tarwis ainult wabastada sellest kurnawast, mõistust nürimast tööst kodus, kõõgis, perekonnas. „Töölise wabastus on töölise oma asi, samuti on ka naiste wabastamine naiste eneste ülesanne“. Naised ise peawad organiseerima neid ühiskondlikke asutusi, mis neid kodust orjusest wabastab. Mehed peawad neid selles aitama, aga mitte takistama. Meie siht on jotsialismi maksma panna ja elame praegu selle ülemineku ajajärgus. „Meie praegu puhastame pinda uuele jotsialistlikule ehitusele. Algas jotsialistliku ühiskonna ehitus siis, kui paneme maksma naisterahwaste üheõigusluse. Nume jelle töö juure ühes naisega“.

Lenin pärandas oma waated W. K. P., sellepärast on W. K. P. kohus Lenini surma esimesel aastapäewal mitte unustada jeda õpetust, waid kõnenada tööd jellel alal. Siis on wõit lähedal.

Liisi Peterson.

Lenin ja rahwusküsimus.

Rahwuse enesemääramise õigus.

Wenemaa proletariaadi ajaloo tõusis rahwusküsimus terawalt päewakorraale W. K. P. teise kongressi ajal 1903 a., kus partei esimene programm wastu wõeti (Lenini kawa järele). Rahwusküsimuse kohta oli selles programmis punkt, mis nõudis kõldele Wenemaa rahwustele enesemääramise õigust. Selle punkti järjekindlaks kaitsejaks oli jm. Lenin. Rahwuse enesemääramise õiguse wastu astusid sel ajal kõige ägebalt wälja Poola jotsialistid. Nad arwawid, et kui Wenemaa töölisklass Poolale iseisewust nõuab, siis see jeda pidada tähendama, et iseisew Poola tagurlikeks jääb, kuigi muu maailm ümberingi demokraatlikult muutub, sest et Poola töölisklass üksi ei juudaks oma tagurliku kurtada.

Lenin näitas, et rahwusküsimus ei wõi kunagi ega kusil pääkõikumiseks olla. Pääkõikumiseks jääb proletariaadi klassiwõitlus. Selle wõitluse huwides tuleb otustada ka rahwusküsimust. Wenemaa töölisklass wõitles tjaarimalituse vastu ja püüdis selle asemel töölis-talupoegade demokraatiat maksma panna. Üks oja sellest wõitlusest demokraatia eest 1903. a. oli rahwuse enesemääramise nõudmine: mitte ühegi rahwusele mitte mingijuguseid erilisi eesõigusi, mitte mingijugust rõhumist ega wägivalda wõõra rahwuse vastu, mitte mingit jün-

duslikku riigikeelt (waid nii, nagu oli Schweitsis sel ajal). Ei wõinud ju olla sel ajal mingijugust juttu kas wõi kofullepeest suure Wenemaa ja wäikse Poola wahel. Wõis olla ainult Poola enesemääramine: kas ta tahab jääda Wenemaa külge wõi mitte.

Niiisugune nõudmine oli muidugi tjaarimalituse taluste otsekohene õnnestamine. Sel ajal algas Wenes just wäikerahwuste liikumine (Gesti, Poola, Juudi, Kaukaasia jne.) Sel ajal oli Suur-Wene tagurlike weneestamise poliitika kõige metjum ja pööratam maailmas. Rahwuse enesemääramise õiguse kaitseks astus jm. Lenin parteis esimesena wälja. Ja partei tunnistas selle seijupaiga õigeks.

Iseiswus wõi ühinemine.

Weel ägebamat lahingut pidas Lenin rahwusküsimuse üle 1913 a. wähemlastega, bundistidega (Juudi j. d. organisatsiooniga), Ukraina ja Poola j. d. idega. Lenini seijukoht oli endine: rahwuse enesemääramise õiguse nõudmine. Kuid siis rõhutas jm. Lenin veel suuremat jeda, et rahwusküsimus peab jaama otustatud klassiwõitluse huwides. Lenin nõudis rahwuse enesemääramise õigust. See õigus ei pidanud jügugi tähendama jeda, et mõni rahwus wähemus enast tingimata peab iseiswaks

kuulutama, kui tjaarimalituse langeb. See tähendab ainult jeda, et igal rahwusel peab olema waba wõimalus ise otustada mis ta teeb, kas ja kellega ta ühineb. Kui proletariaadi klassiwõitlusele kasulik on, et Poola uue demokraatliku Wenemaa liidus oleks, siis tehku jeda Poola proletariaat. Töölisklassil enesel rahwuslike huwid ei ole. Neid on töölisklassi rõhujate. Töölisklassil on igatahes waja igajugused rahwuslikud takistused ja jünürid kaotada ning rahwuswahelisel wõidelda.

Kultuur-rahwuslik autonoomia.

Juudi organisatsioon „Bund“ (j. d. liit) nõudis tol ajal n. n. kultuur-rahwusliku autonoomiat. Selle nõudmise järele oleks pidanud iga kodanik enast ise wabalt mingijuguseid rahwuse se kirjutama (ülesandma) ja igal rahwusel igal pool oleks pidanud siis oma iseiswama „riigi“ õigused olema (rahwuslikud parlamendid, ajutused jne.)

See oli rahwuslik, kodanlik nõudmine. See oleks tähendanud rahwuse ülesehitamist, rahwuslike kindlustamist, see oleks tähendanud näit.: ajutuste jootamist kindlasti rahwuste järele. Lenin wõitles lõpuni selle vastu, selgeks tehes, et see nõudmine jeebki kindlad rahwuse piirid jalgale ja teeb sellega rahwuslikud õrnumised jäänawateks. Lenin hindas jeda nõudmist, kui tagurlikku unistust. Kapitali wõõks peeneks jahwatatud üksikud rahwuslikud kultuurid jaamad ja on proletariaadi käes ühijeks rahwuswaheliseks kultuuriks.

Kas rahwa wõi töõrahwa enesemääramine.

Zga rahwus sejab koos klassidest: kodanlusest, töölisklassist jne. Kui rahwusel on enesemääramise õigus, siis tähendab see, et rahwusküsimust (rahwuse iseiswust jne.) otustab mitte üksi töölisklass, waid ka kodanlus, proletariaat koos kõlde teiste oma rahwusest klassidega. W. K. P. 8. kongressil (1919 a.) tekkis wool (Buharin j. t.), kes arwas, et rahwuse enesemääramise õigus peab olema ainult proletariaadil, kodanlusele ja teistele rõhujatele aga mitte.

Lenin oli niiisuguse arwamise vastu: ta pidas jeda arwamist waleks. Zga rahwus on iseiswuse arenemise astes. Suur hulk wäikerahwaid on alles poolseid eesalge majapidamise juures, poolseid seodaalset arenemist wõi muus niiisuguses ajajärgus, kus proletariaat jügugi ehk peaeugu jügugi ei ole, wõi kus proletariaat alles tekkimas on. Nende rahwuste kohta ei saa ju ütelda, et proletariaat (jeda jäänud ei olegi, wõi jeda seal armetu näputais on) peaks jeda küsimust otustama.

Kompartei peab sellega rehendamata, mis olemas on. Dlemas on aga rahwused, mitmesugustest rahwustest inimesed. Kui meie nõuakime, et proletariaat peab rahwuse enesemääramise küsimuse otustama, siis tähendab see, et me rahwusliku küsimust otsekohe eitaks; me tunnistasime ainult klassiwahet, rahwuslike wahedega me aga ei rehendamaks. Lenini seijukoht oli seepärast: kuni on kodanlik kord, jääb ka rahwusküsimus; kuni proletariaat ei ole maksma pannud nõukogude walitust, seni otustab rahwuse enesemääramist kogu rahwas.

Rõhutud rahwused ja asumaad.

Maailmasjaja tagajärjel jagunes maailm kahte laagrisse: ühelt poolt paar-kolm juurriiki, kes kõlde teiste wäikeriikide, asumaade, „metrahwaste“ jne. üle walitsewad. Need rõhutud rahwused astuwad wõitlusesse rõhujate juurrahwaste vastu.

Kominternil tekkis küsimus — kuidas peaksid kommunistid waatama niiisuguse rahwusliku ülestõusu päale asumaades, mis

on jhitud kapitalistlike juurriikide vastu? Kominterni 2. kongressil (1920 a.) esines Lenin oma põhilausetega jella küsimuse kohta. Lenini õpetuse järele tuleb igajugust rahwus-rewolutsioonilist liikumist toetada, mis on jhitud imperialistlike riikide murdmiseks ja mis jeda wõimu aitab nõrgendada. Kogu maailma proletariaat peab kaasaaitama rõhutud rahwustele jelleks, et nad iseiswadeks jaaksid. Kui sajad ja sajad miljonid indulased, hiinlased, türklased, neegrid j. t. rõhutud rahwused näewad „ja tuuda jaamad, et ainult maailma töölisklass nende kaitseks wälja astub, neile õigust nõuab ja nendega kaitseks tahab kaita, et neile paremat elujärge anda, siis astuwad nad ilma ühegi kahtlusega proletariaadiga ühijesse wäerinda. Nende asumaade ja peolajumaade rahwuslike huwid tuleb kaitsta, nende rahwuslike kombeid austada, nende rahwuslike iseäraldusi filmas pidada.

Niiisuguste rahwustega peab püüdma, kui nad kapitali itkest wabanend, föderatiivsesse lühendusse astuma; jeda föderatiivse tuleb ajajookul itka enam ja enam kindlustada, kuni ükskord sellest ülemineku föderatiivsest kindlat riikliku liitu luua wõib. Kui rõhutud rahwustele nende oma keeles, nende oma koolides, nende harjused arusaamise järele agitatiivse, propaganda, organiseerimistööd tehtakse imperialismi vastu, siis aitab see enam, kui ükski muu abinõu nende rahwuste arenemisele kaasa ja toob nad rutem nõukogude liitu, kui ükski wägivalda abinõu ehk rahwusjume.

Lenin andis omal eluajal mitte üksi õige õpetuse rahwusküsimuse kohta. Ta teostas ka jelle õpetuse. S. K. W. Liit sejab koos mitmesugustest rahwustest. Zjaari ajal oli Wenemaal alaline rahwuslik wõitlus Suur-Wene kodanluse ja muulaste wahel. Ka jotside Gruusia (hiis, kui jäänud kalla 2. Internationaali ninamehed walitsejad) oli rahwuslik õrnumine äärmiselt werine (rahwuslikud jsejariistus kisklemised). S. K. W. Liidus aga niiisugused rahwuslike kofupõrkeid ei ole, isegi sõna „muulane“ on unustatud. Seepärast, et S. K. W. Liidus on teostatud, elus maksma pandud Lenini õpetus rahwusküsimuse kohta.

Lenin on jaanud rõhutud „metrahwaste“ kõige suuremaks, õiglastemaks, lugupidawamaks meheks. Need kirjaostamatud, pimedad ja rõhutud wäikeriikid neegrid, hiinlased, indulased jne. jne. peawad Lenini niiisuguseks oinuseks „walgeks härraks“ terwes maailmas, kes neid kaitseb, neid ülestutub rõhujatele wastuhakkama ja enda üle ise walitsema, kes neid õpetas oma rõhutute nõukogust looma.

Lenin näitas, et mitte kunagi ei saa wabaks ka see kõige tugewam rahwas, kes teist rahwuseid rõhub. Ta näitas, et iga imperialistlikku rõduriigi töõrahwas peab toetama oma riigi rõhutuid „muulast“ wõitluses oma kodanluse vastu. Lenin tutsus ja organiseeris ühijeks wõitluseks Euroopa töölise, Hiina kulise, Afrika neegreid, Ameerika indiaanlast, Aasia hiinlast, indulast, arablast, kümneid ja sadadeid miljonist rakkustaja igast maailma rahwusest, et wabaks teha kõiki rahwuseid, et igajuguse wihawaenu ja õrnumise rahwuste wahel kaotada. Lenini õpetus tungib edasi, laguneb laiali nende kannatanute seas. See õpetus saab jõuks. Jõuks mis Lenini loodud Kommunistliku Internationaali juhatusel kommunistliku rewolutsiooni wõidurikkalt teostab terwes maailmas.

B. Wakman.

Lenin on orjastatud Jda lipp!

W. K. P. lipu alla — leninismi lipu alla!

Glada ja surra leninismi ideede eest — see on meie proletarne wanne!

Lenin ja Oktoobrirevolutsioon.

Oktoobrirevolutsioonis 1917 a. teostas Lenin tegelikult oma õpetust proletariaatist revolutsioonist. Oktoobris võitis proletariaat Wenemaal Lenini juhatusel ja tema õpetuse järel riigivõimu oma kätte. Proletariaadil teistes maades on oma oktoober veel ees. Proletariaat on küll mitmes maades katjet teinud võimu võtta, kuid seni pole see tal forda läinud. Wiimane niisugune katse oli 1. detsembril 1924 a. Gestiimaal. Miks ei ole juhtunud tööstisteflats teistes maades teostada proletariaatist revolutsiooni? Selleks on muudugi mitmesugused põhjused, kuid tähelepannes neid katseid peab tähendama, et paa põhjus kõrgis nendes küsimustes on see asjaolu, et proletariaat ja tema juhid neis maades ei ole veel täiesti omandanud, ehk ei oska küllalt tarvitada omapärastes tingimustes Lenini õpetust proletariaatist revolutsioonist.

Selle tõttu tuleb meil ifta ja alati meele tuletada ja tähelepanelikult ja piinlikult uurida seda, mis õpetas meie Lenin proletariaatist revolutsioonist. Kuidas valmistada eite revolutsiooniks, misjuhu jõe paaie ennaft revolutsioonis toetada, kuidas osata õiget filmapilku väljastumiseks tabada ja kuidas talitada revolutsioonis.

Lenin kirjutas 1920 a. viihutejes „Pahemluje lapfehaigus kommunismis“, revolutsiooni kohta muu feas järgmift:

„Õdige efitels waja proletariaadi eelwägi ideelift ära wõita. Ima sellela ei wõi ühte sammugi teha wõidu poole. Kuid wõiduts on selleft weel wähe. Minult eelwäega wõita ei wõi.

Wifata ainult eelwägi otustawasse lahingusse, kui terve klafs, kui weel laialifted massfid ei ole wõtnud feifuforra, kas otsefohe eelwäge toetada, ehk wähemalt erapooletuks jääda — ei oleks mitte üksi lollus, waid kuritegu“. (Minu sõrendus. R. J.)

Et seda ei junniks, et mitte loflust ehk kuritegu tööstisteflatsfi wästu teha, selleks on waja, et laialifted massfid ülesastumiseft oja wõtafid, kuid selleks on waja neid osata ettemalmistada. Sellekohta ütleb Lenin jäljamas:

„Õdigi klafstiteadliftut eelwägedel rahwuswaheliftes tööstisteliitumiftes, see on kommunistliftudel parteidel, gruppidel, woorudel on praegu järjekordne ülesanne — osata laialifti massfid wia sellele uuele feifuforra (kas otsefohe eelwäge toetamine, wõi erapooletus. R. J.), ehk õigeminu osata juhtida mitte ainult oma parteid, waid ka hulkaftid. Kui efitest ajaloolift ülesannet (tõmmata klafstiteadlift proletariaadi eelwäge nõufoqube waltitufe ja tööstisteflatsfi diktatuuri poole) ei jaanud ellu wia ilma täielife ideelife ja poliitilife wõiduta oportunisti ja jofiaal-fchowinismi üle, niifamuti ei saa teift ülesannet, mis nüüd päewaforda tekfinud ja mis feifab oskuseft wia masfifid uuele feifuforale, mis wõib kindlustada eelwäge wõitu revolutsioonis, seda järjekordset ülesannet ei saa teostada enne, kui ei ole liitwideritud pahempoolne sõnabe tegemine, kui ei ole nende wigadest wõitu faadud, kui ei ole neift lahti faadud“.

Siin on tööstiste eelwäel ja nende juhtidel felged taktika pääjooned kätte juhutatud revolutsiooniliftes jõudude ettemalmistufeks. Siin peab kindla revolutsioonilife liini läbiwiimiseks kahes frondis lahingut lödima: paremalpool kofkuleplaste ja jofiaal-rahwuslufega, pahemalpool pahempoolse lapfehaigusfega wõi intelligentskufu käremeelufega, kes massfidega ei rehenda, kes ütewad, et „majs on jult“, kas püüawad revolutsiooni läbi wia ainult proletariaadi eelwäega, kuid kes seega revolutsiooni hukatufse wiitwad. Nende pahempoolsete katfed lähewad proletariaadile palju maksma, kuid neift tembutajateft peab proletariaat oma ridafid puhastama, ehk neid õigele teele juhutama, muidu ei wõi olla wõitu.

Laialiftelt on makemas arwamine, et õige revolutsionäär wõitlufes kodanlufega ei tunniata mingiugust kofkulepet ei kellegiga, waid rasftb ja raibw proletariaadi eelwäe paaie toetades seni, kuni kodanlufe wõim fufutatud. Seejuugune arwamine on teftinud juft äärmiste pahempoolsete teguwift tõttu. Õige revolutsionäär ei ole mitte alati äärmine „pahempoolne“, waid tema

wõtab alati niijugufe liini ja talitab jarnafelt, nagu see revolutsioonile fafulift on. Kui tarwis on, tuleb mõniford kompromisside wõi kofkulepete paaie minna, tuleb laweerida, tuleb ifegi mõniford taganeda.

Lenin ütleb selle kohta sellesamas wihufes järgmift: „Tarwis ühendada täelift truudust kommunisti ideedele oskufega minna kõigi tarwiliftude praktiliste kompromisside, laweerimiste, kofkulepete, taganemiste paaie, et kiirustada wäitfokodanlufe demokraatia efitajate poliitilife wõimu teostamift ja wäljafõdnemift, kiirustada nende paratamata pankrottijäämift praktiliftes elus, mis kaswatab massfi nimelt meie waimus, nimelt kommunisti fiftis, kiirustada täelift lagunemift wähemlaste ja es-eride, kadettide ja monarkiftide wahel. Dieti tabada jarnafst filmapilku, kus nende „püha eraomandufe tugede“ wahel lagunemine äärmise punktini jõudnud, et otustawa wäälitungimifega proletariaadi poolt purustata neid kõiki ja wõita poliitilift wõimu.“

Masside ettemalmistufeks revolutsiooniks tuleb ära fafutada kõif legaalfed wõimalused, kus wähegi massiga kofku puutuda tuleb. Siin on meil tööstisteliitumiftes jälle tegemift äärmiste pahempoolsetega, kes püüawad puht kommunistliftudes ajutusks tõetada, ei taha ennaft „määrada“ tödga poolfokodanliftudes ehk puht kodanliftudes ajutusks. Meie oleme ifegi niijugust taktikat nende äärmiste pahempoolsete poolt näinud, nagu ametühjufte boikoteerimine, kui need mitte terwelt kommunistide kääs ei ole. Talupoegade kui wäitfokodanlufe oskufe kaskel revolutsioonilife töd eitamine. Lenin ütleb, et revolutsionäär peab oskama kõif wõimalufed ära fafutada, et massfi revolutsiooni jaoks ette walmistada. Samafes wihufes ütleb ta nii:

„Revolutsionäärid, kes ei oska ühendada põrandaaluste wõitlufewormidega kõiki legaalfed wõitlufewormift, need on õige wileftad revolutsionäärid. Ei ole raske olla revolutsionäär fift, kui revolutsioon on juba lahti puhkenud, fift ühinewad revolutsiooniga kõif ja kõifjugufed, ühed lihtfa tuhina tõttu, moodi pärast, ja mõniford ifegi ifiliftu karjeeri tõttu. Reift häarewolutfionäärideft wabastamine, pärast wõitu, lähew maksma proletariaadil raskest töd ja juurt piina. Palju rassem ja palju wäartusliftum on oskus olla revolutsionäär, kui weel ei ole tingimift otsefohe, awalift, tegelikult revolutsioonilife wõitlufe jaoks; oskus revolutsiooni huwift fiftsta mitte revolutsiooniliftes, tihtipääle ifegi päris tagurliftes ajutusks... (Lenini sõrendus.)

Kii ajub Lenin ilma revolutsiooniliftes fraasideta külmawereliftelt oluforda ja tingimift hinnates küsimufe juure, kuidas walmistada ette massfi otustawaks wõitlufeks. Kii talitas Lenin kõif aeg enne Oktoobri-revolutsiooni ja sellega jwirutas ja finlustas massfi revolutsiooni wõidu jaoks.

Kui nüüd laialifted massfid on revolutsiooni jaoks ettemalmistatud ja õige filmapilt wäljaastumiftes tabatud, teftib küsimus, kuidas talitada revolutsioonis.

Selle kohta ütleb Lenin Marxi sõnadega omas kirjaf W. R. P. keffkomiteele 8. oktoobril järgmift:

1. „Mitte kunagi ei tohi määrida ülesastumifega, waid, algades seda, teada kindlasti, et tuleb lõpuni minna.

2. Tarwis koondada jõudude suurt ülekala otustawale kohale, otustawal filmapilgul, fift wastafel korral häwitab waenlane, kellel parem ettemalmistus ja organiiseerimuf, ülesastujad.

3. On ülesastumine alatud, tarwis tegetfeda juure otustawufega ning minna lahtlemata, tingimusteta pääletungimifele. „Raitmine on jõjalife ülesastumife furtm.“

4. Tarwis waenlast otamata tabada, fafutada filmapilku, kuni ta jõjawäed laiali en.

5. Tarwis igapäew jaawutada, kas wõi wäitfetu edu (wõib ütelda iga tund, kui afi puutub ühte linna), maksfu mis maksab alles hoida „moraalfet ülewõimu“.

Marx tõmbas kofku kõiftde revolutsioonide õpetunnid jõjariistus ülesastumiftes juhtes „ajaloos suurema revolutsiooni taktika meistri — Dantoni sõnadega: julgust, julgust ja weel furd julgust“ (Lenini sõrendus).

Kii on pääjoones lühidalt wõtnud Lenini õpetus proletariaatist revolutsioonist. Kui kõige maade proletariaadi eelwägi ja tema juhid farnafelt talitama jaawad nagu Lenin

W. I. Lenin puusfargis.

21. jaanuaril 1924 a. furi rahwuswahelife proletariaadi juht W. I. Lenin.

Wladimir Iljitschi mälestuseks.

Sa lahkusid surres me aus ja suur juht
wiies wõitlusse orjastud rahwad.
Sa lahkusid, Iljitsch, su aadete siht
nüüd kaswatab miljonid wahwad.

Aeg-ajaga weereb, su juhtumõtted need
meid edasi wiitwad su rada.
Iljitsch, meile näitasid Oktoobri teed,
üles ehitasid Nõukogu-Koda.

Sa surid aus juht, kuid elab su waim
su kutse — noorpõlwele pões.
Meil eesmärk on selge ja kaine nüüd aim,
et suurim wõit tulemas Kõues.

Sa lahkusid, Iljitsch, su kalmul me nüüd
leinaks laseme langeda lipud.
Ja rinnust meil kõlab su kutse ja hüüd:
Nüüd orjaste aegadel lõpud:

A. Lukin.

õpetas, fift wõib kindel olla, et proletariaadi wõim nendes maades tegelikult teostamift lejab, kuid selleks on tarwis, et eefikätt proletariaadi juhid neis maades Lenini õpetust revolutsiooni kohta mitte ainult ei õpiks, waid ka tegelikult teostaks, see tähendab, et mitte ainult juhid ennaft revolutsiooniks ette ei walmistaks, waid

jelleks eefikätt laialifti rahwahulkafid, fift ainult fift wõib revolutsioon edukas olla, kui ta tugeneb laialiste hulkafe ojawõtte paaie. Siis oleme kindlad, et ei fordu rahwuswaheliftes tödrahwa wõitlufes enam neid jõudmift, mis oli Sakja, Bulgaaria, Gesti ja teiste maade tööstiste „äljaastumistes.“

R. Isak.

Lenin ja tödrahwa ajafirjandus.

Kui meie tähendame, et tjaraiajal ajafirjandus meie parteile kõigeks oli, et meie partei edu ajafirjanduseft olenes, fift ei liida meie mitte. Tjariismi tingimustes, eriti partei efitemel organifatfiooniliftel ajajärgul, kui ta alles wälja kujunema hakkas tööstisteflatsfi parteiks, parteiks, kes wabastama pidi naroodniftufe utoopia eelarwamistest ja marxismi moonutamistest wabameelse kodanlufe poolt — jel ajajärgul oli ajafirjandus kõige uftawamaks ja wägemaaks parteilife ehitufe jõjariistaks. Luua parteid, puhastada tema programmi ja taktikat oportunistift, arendada tema mõju laiemate rahwahulkade feas, wõis ainult fift, kui partei kääs jarnane mõjuw jõjariift oleks, nagu ajafirjandus. Mitte asjata ei kirjutanud fm. Lenin sellel organifatfiooniliftel ajajärgul „Jifraas“ nr. 4 1901 aastal, firjatõds „Millest alustada“:

„Meile on kõigepäält tarwis ajalehte, — ilma jellela on wõimata korraldada seda jüstemaatliftu põhimõtteliftelt wastupidawat ja igakõlget propagandat ja agitafiooni, mis on üldje jofiaal-demokraatia alaline ja päämine ülesanne ja praegufe filmapilgu ülitarwilift ülesanne eriti, kui huwi poliitika ja jofialismi küsimuste üle on aratatud enam laiemates rahwafiftides.“

Kuid ajafirjanduse tähtsus parteile ei feisnud mitte ainult selles, et ajafirjanduse abil parteil wõimalus oli wälja kujundada jofiaal-demokraatliftu agitafiooni ja propagandat, waid ka selles, et ajafirjanduse abil oli wõimalus luua parteid, koondada oma ümber laiemaid tödrahwa hulkaftid. Lenin

feadis parteilife ajafirjanduse ette weel laiemat ülesande, firjutades janna firjatõds „Millest alustada“:

„Proletariaadi kaudu tungib ajaleht aaga linna wäitfokodanlufesie, maa käft-tööstiste ja talupoegade ridadesie ja muutub tõstfeks rahwa poliitiliftel ajaleheks.“

Seega ütles Lenin, misjuhu jõe peawad olema rahwa poliitilifted ajalehed. Kii revolutsiooni läbiwiimiseks, kui ka revolutsiooni kindlustamiftes paaie läbiwiimift, ei aita üfti tödrahwa eelwäe jõust, waid selle ülesande teostamine nõuab juba suuremat jõudu, nõuab kogu tödrahwa — tööstiste ja talupoegade — jõudu, nõuab ifegi wäitfokodanlufe poolehoidu. Ja selle laiemat tödrahwa hulga tödrahwa eelwäe poole tõmbamift paneb Lenin täeliftult tödrahwa eelwäe ajafirjanduse paaie. Samas firjatõds ütles Lenin, et:

„Ajalehe oja ei piirdu mitte ainult poliitilife kaswatufega ja poliitiliftel liitlaste oma poole tõmmamifega. Ajaleht ei ole mitte ainult kollektiivne propagandaft ja kollektiivne agitator, waid ka kollektiivne organifaator. Selles wiimafes juhtumiftes wõib teda wõrelda tellingutega, mida ehitatakse ülesehitawat hoonet ümber, mõrgitakse ära ehitufe piirjooned, kergendatakse ühendust üstfiktur ehitajate wahel, aidatakse neil jagada töd, tehtakse ülewaaet organiiseeritud tödga jaawutatud ülbistest tagajärgedest. Ajalehe abil ja ühendufes sellega kujuneks ifeeneft alaline organifatfioon, kes tõstaks mitte ainult kohaliku, waid ka korralife ülbise töd alal,

õpetades oma liikmeid tähelepanelikult jälgima poliitilist sündmust, hindama nende tähtsust ja mõju elanikkude mitmekuuliste hõldele, pöörduma, välja töötama otstarbekohaseid mõjumeid abinõusid nende sündmuste päale rewooltsioonilise partei poolt.

See on lühike, kuid siirikas programm töörahwa eelwäe ajakirjandusele. Selle teostamine nõuab aga hoolikat tööd, et töörahwa eelwäe ajakirjandus ei muutuks mitte ajakirjanduseks töörahwa eelwäele. Töörahwa ajakirjandust ei või toimetada mitte ainult neli-wiis „kirjaniku“, waid mõimalikult laiemad töörahwa hulgaad ise. Oma kirjas Moskowi, 12. detf. 1904 aastal, hoiatab Lenin Wenemaal olemasolevatest ajakirjandusest, et see ei ole mitte ainult toimetuse lehe kofuseadja olla. Lenin kirjutab:

„... See on arusaamatus, nagu mõiksid nimelt kirjanikud ja ainult kirjanikud (jelle sõna tufjelises mõttes) eduga hääleandjast oja wõtta; just ümberpöörult, — hääleandja on elawaks ja eluliseks ainult siis, kui wäe juhtima ja alalijelt kirjutama kirjaniku päale tuleb wiis jada j. w. is tufat töölifit mitte-kirjaniku.“

„Eas igauks, kes peab jeda hääleandjat (parteilist, R. E.) omaks ja kes aru saab jotsiaal-demokraatliku partei liikme kohustufest, loobub jädawalt kodanufse harjumufest mõtelda ja tegufseda nii, nagu see tarwitufole wõetud wabameelsete ajalehtede fuhtes: see on n e n d e afi kirjutada, meie afi lugeda.“

Parteilifile ajalehele peawad kirjutama kõik. Wähe jellest, kui jeda teemad ainult parteilifilmbed — tarwis asja nii forraltada, et parteilifefse ajalehte kirjutawad wõimalikult laiemad töölifite hulgaad.

„Gotfiaal-demokraatliku ajalehe kallal peawad töötama kõik jotsiaal-demokraadid. Meie palume teateid laama kõik, eriti aga töölifit. Wõimaldage töölifitele laiemalt kirjutada meie ajalehte, kirjutada kõigest otufstawalt, kirjutada wõimalikult rohkem oma argipäewafest elufst, huwidest ja tööft, — ilma jelle materjaalita ei ole jotsiaal-demokraatlik hääleandja krossigi wäärt...“

„Andke rohkem meie kirjutamife wõimalufst noorte töölifitele, ja noorsoole, ja tegelaftele, ja kefttegelaftele, ja organifaatorifitele ning lihtjaftele reatöölifitele.“

Palju oli ja on praegugi neid, kes tõendawad, et „la“ targemad kirjutawad“ ehk jälle „pole kirjamees“ ehk „ei ole fulega tegemift teinud, jaan wafaraga kergemini toime“. Sarnafeid ütelfu fuuleme meie praegugi dike palju. On sarnafeid ütelfud ja wabandufed põhjendatud? Lafeme jelle küfimufe päale Leninil wastata (kirjas Moskowi):

„Muidugi mitte igalufel ei ole huwi ja tahtmist kirjutamifeks, kuid „ära ütfe: ei jaa, waid ütfe: ei taha.“ Alati kui tahta, igas ringis, igas ijeqi kõige wähemas, ijeqi teifejargulifemas grupis (teifejargulifed on tihti dike huwitamad, jefst tihti teemad nad dike tähtfa, kuigi nägemata oja asjafi), wõib leida ufhte-fafhte jelftfimeest, kes juundafid kirjutada.“

Töörahwa ajakirjandus ongi töölifelt ajunud jelle Lenini poolt aastate eest ülesseatud ülesande elluwimifefle. Töölis-talupoegade kirjajafatjate koondamine töörahwa ajakirjandufe ümber, nende abil ja nende kadu fidemeloomine kõige laiemate töörahwa hulkadega nii linnas kui ka maal, see on praegu töörahwa ajakirjandufe ees jefitew päewas-ülesanne ning jefini jef alal faadud tagajärjed näitawad, et töörahwa ajakirjandus jelle ülesande ellu wiib. Praegu on üleliidulifes ulatuses juba umbes 50 tuhat töölis-talupoja kirjajafatjat, neid wolinifke taieimate töörahwa hulkade ja töörahwa ajakirjandufe wahel, kes nägemata, kuid fufiski fuurt tööd teemad. See arm faawab järejefst, faawab ufhes töörahwa kultuuralife tõnjuga, faawab jelle järele, kuidas töörahwa ajakirjandus ifta jügawamale ja jügawamale töörahwa hulkadesse juundab tungida.

Kui nüüd meie aga jelle ülesande teostamifefle oleme ajunud ja jelle ülesandega toime jafata loodame, fuf oleme meie jefini aga wähe tähelpanu pööranud küfimufe lahendamifefle päale — kuidas ja milleft kirjutada. Tunnistame awalikult — jeda küfimust oleme meie puundutanud jefini wähe, kui mitte fuugugi. Ometi andis fm. Lenin meile ka ffin juba 1918 aasta septembris

kindlad juhtnõõrid, kirjutades „Meie ajalehteke ifeloomust“:

„Liiga palju ruumi antafje wanade ainefite poliitilifefle agitafioonile — poliitilifefle plöfjutamifefle. Üleliiga wähe ruumi antafje uue elu ülesehitamifefle — faktidele ja faktidele jefel armel.“

Miks ei mõiks mitte 200—400 rea afemel kõnelda 20—10 raga sarnafest lihtjafest, üldijelt tuttawafest, jefgetest, mis omandatud juba teatawal määral nähtufte hulgaft, nagu wäheleaste, kodanufse teenrite, alatufst äraandmifefst, nagu Ingliife-Jaapani pääletungimifefst kapitaali wõimu jalufseadmifefle eesmärgil, nagu Ameerika miljardäride ham-mafte lafjutamifefst Saksamaa wastu jne. jne...“

„Wähem poliitikat. Poliitika on „jefgitatid“ täielikult ja wiidud fahe leeri wõitlufefse: ülesastunud proletariaadi ja kapitaali orjaperemeeste-kapitalistide (ufhes nende koertefarfaga funi wäheleaste jne.). Selleft poliitikaft wõib, fordan, ja peab kõnelema dike lühidalt.“

Mitte poliitilifefle plöfjutamifefle ei tõmba meie töörahwa laiemaid lihtijid enefga ufhes loowale tööle, mis meie päämifefse ülesandeks praegu, päale proletariafite rewooltsiooni läbiwimifst, ongi, waid faktid: jga jell alal. Tõft, meie ei wõi poliitilifelt elu tähelpanemata jätta, jefst ütfeb ju Lenin ife, et „poliitika on koondatud ökonoomika“, kuid neid poliitilifefle fakte, mida elu töörahwa ajakirjandufefle ette kannab, tuleb ainult märkida, mitte aga nende kallal targutada. Selle afemel peab meie ajakirjandus criti walju olema nende wastu, kes wiindamafst ratsatä tahawad olla meie loomas töös.

„Wahajäänud wabrikute must taafel, mis päale ülewõtmift on jäänud nurifemifefle, lagunemifefle, mustufe, fõlwatufe, leiwaraifekamifefle eesfujuks, kus on jee? Seda ei ole. Kuid sarnafeid wabrikuid on olemas... Meie ei ole kommunistid, waid rööbalatufpemed, kui meie waifides sarnafeid wabrikuid kannatame... Meil ei ole asjalikku, halastamatut tööft rewooltsioonilifelt jöda kurja koertefefte laialilaotajatega. Meil on wähe hulkade faawatufst elawate, koertefefte näitufte ja eesfujujude põhjal, kuid jee on ajakirjandufe pää-ülesanne kapitalistifst kommunistifst ülemineku ajafargul.“

Kiwiifst wormuleerib fm. Lenin töörahwa ajakirjandufe ülesandeid. Ta annab meile kindlad juhtnõõrid, jefab üles kindla programmi, mida mõõda parteilifelt, j. o. töörahwa eelwäe ajakirjandufel kää tuleks, et töörahwa laiemaid hulkafid jellele eesmärgile wiia, mis on lõpufuhtis töörahwa eelwäe parteil.

Kuid nende juhtnõõride andmifefle juures ei jätanud fm. Lenin tähelpanekuta ka jeda wäiketodanikku wirijemift, nagu tuleks külmus laiemate rahwahu-fade (mitte töörahwa

hulkade) poolt töörahwa ajakirjandufe wastu jellest, et meil Rõufjgu-Wenemaal puunduwat trükiwabadust! Sellele jefujukobale liugles ijeqi W. K. P. end. liige Mjäsnikow, nõudes „trükiwabadust monarhistideft funi anarhistideni.“ Mjäsnikowi ja tema mõtte-afalistefle armates wõiwat jarnafel wiifil „igafugufeid wäärnähufst fõrwaldada“, mida praegu nõukoguwabariigis „igal pool ette tulewat.“

Wastates Mjäsnikowile tähendab Lenin, et wigade tegemine noores nõukogude wabariigis ei olewat ime. Seda juhtumat ijeqi Töö ja kaitse nõukogus, juhtumat ijeqi W. K. P. keffkomitees. Wigafid ei paran-da aga trükiwabadufe faudu, nagu jee ei fõrwalda ka wäärnähufst, mille fõrwaldamifefst erilifed organid. Riia trükiwabadufefst tuleb meie otjekofefte waenlaftef poolt ning Mjäsnikow hakkas neile järele mõtlemata kaaja karjuma. Lenin jefab koertefefst küfimufe üles — mis on trükiwabadus — ning wastab:

„Trükiwabadus fogu ilmas, kus on kapitalistid, on wabadus osta ajalehti, osta kirjanikke, on wabadus ülesosta ja osta ning wabritfeerida ülekoondlikku armamift kodanufse fajaks.“

„Trükiwabadus W. K. P. R. W., pii-ratuna fogu maailma kodanikufdest waenlaftefst, on kodanufse ja ta ufstama-te teenrite wäheleaste ja joftr.-rem. poliitilifefle organifaafioonide wabadus. See on ümberlufkamata fakt. Kodan-lus (fogu ilmas) on meift tugewam ja meel mitu forda. Anda temale meel jarnafst jöjariifta, nagu poliitilifefle organifaafioonide wabadust (trükiwabadus, jefst ajakirjandus on poliitilifefle organifaafioonide keffkoht ja põhi), tähendab kergendada waenlajefle asja, aidata kiasf-waenlafi.“

Nõnda trükiwabadust nõukogude riigis, kus wõim on töölifefle ja talupoegade käes, kus töölifefle ja talupoegade käes on ka ajakirjandus, nõnda trükiwabadust jarnafest tingimufstef, tähendab nõnda trükiwabadust oma wastafte. Töölifefle ja talupoegade on ju trükiwabadus, töölifed ja talupojad wõiwad ju tatistamata oma ajalehte kirjutada ning kui keegi tuleb ja nõuab üldift trükiwabadust, fuf tähendab jee nõudja nõuab jeda kodanufsele, et jee nõudja on kas teadlikult ehk teadmata kodanufse agent.

Lenin märkis ära ajakirjandufe tähtsufe töölifeteliikumifefle arenemifefle, määras ära töörahwa ajakirjandufe programmi ja tegewufkawa ning kaitfes jeda igafugufte pääletungimifefle eest, ükskõik, kuft need ka ei tulnud. Meie kohus on töörahwa ajakirjandust Leninift juhtud rada edafst wiia, teostada neid fuuri ja tähtjaid ülesandeid, mida Lenin meie ajakirjandufe päale pani ja mida meie meel tänini kõik teostanud ei ole. Ajakirjandus leninifst lipu alla! — jee on hüüdnõu, mis meel teostamift nõuab üleliidulifefle ulatuses ja mille teostamifefst olenef fogu töörahwa elu juhtimine leninifst lipu all.

B. Erenfeldt.

Lenini nimel koondame findlamini partei read!

Lenini mõtted ufu kohta.

Sm. Lenini elu oli armuta wõitlus orjufega, mõisnikufde ja kapitalistide wõimuga, wõitlus kommunistifst eest. Mifjugu-ne küfimufst ka tema ees ei feisnud — ifta jee pääülesanne juhtis tema wõit-luskafit. Ufufufimufst seifis pörandalufse wõitlufe tingimufstef, muidugi, teifel fohal, kus efimene ülesanne oli ühendada ja organifseerida proletariaati ja wafema talupoja lihi rewooltsioonilifelt jöndufid. Kuid meie, enamlafed, ei ole ufufufimufe päale kunagi ükskõikfelft waadanud. Seda enam aga ei läinud fm. Lenin ufufufimufst ükskõikfelft mõõda. Juba 1905 aastal, kui töölifed ja talupojad wõitlufefse astufid tjariwalitufse wastu, pani fm. Lenin ufufufimufe päewaforda ühen-dufes kapitalistilifefle ühifstonna alufstega.

Mis on on ufst ja mifjugu-ne on tema tähtsus? Sm. Lenin wastab: „Uft on üks waimlikkufst ifte wormideft, mis kurnatufd ja wilefufjega rõhutud rahwamafside pääl alati ja igalpool lajub. Kurnata-

wate klafside jöuetus wõitlufes kurnajate wastu tekibat mõõdapääsemata ufstu pörema hanatagufe elu fufje, nii kui alg-aja inimefse jöuetus wõitlufes loodufjega tekifas ufstu jumalate ja igafugufte imede fufje. Mis õpetab ufst? Seda, kes oma eluaeg paleigi jefst töötas ja puundust kannatab, õpetab ufst wagadufsele ja kannatamifefle maapääljefle elus, trööstides taewafefle parema tulewifuga. Aga neid, kes elawad wõõraft töõjufst, õpetab ufst hääte-gerufsele maapääljefle elus, mis kurnajate olemasolemift peab õigufstania ja taewateefle tajandama tulewifu jafks. Uft on rahwa jöowastaja (oopium). Uft on waimlikkufst mürk, millesse kapitaali orjad ära uputawad oma inimlikku näo ja igafugufed inimlikku elu wäärilifed nõudmifed.“

Wifpärast jefab töölifefle efimejena ufstu waenlafefst. Seepärast, et töölifefle elutungi-mifed rutemini temale tema oluforda walguftawad, fiiremifi tõukawad jeda

jotsialifstmi ja kommunistifstmi teele. Juba oma jefujukorraft jefge arufamine tõukab proletariaati enefje wabastamifefle. „Ori-kes oma orjufest aru jaaab ja enefje wabastamifefst wõitlufefse astub, wabaneb juba ojalst orja jefujukorraft. Praegufe aja arufajaja töölifefle, kes faawatufe jaanud fuurtööstufes, jeda linna elu harinud, heidab enefjefst põlgufjega igafugufed ufufufid eelarwamifefst, jätab taewa pappide ja kodanikufde filmarfjateenijate hooleks, ajufes wõitlufefse parema elu eest ffin maa pääl. Praegufe aja proletariaat pooldab jotsialifstmi, mis ufufufefle pimes-tufe wastu teadufe abil wõitlufst peab ja töörahwast wabastab ufust hauatagufe elu fufje jellega, et jeda koondab wõit-lufefle parema tulewifu eest.“

Tol ajal (1905 a.) oli meie programmi nõudmine täielik kiriku riigift ja kooli fufritufst lahutamine. Sellega paneme küfimufe üles, et ufst on eraafi. Paljud tegid wale järeldufe: kui ufst on eraafi, fufis wõib kommunist ufstuda, jee parteifefle ei puundu. Paljud Ohtu-Euroopa „jotsia-listid“ panewad küfimufe meel praegu jefufufufefle alufsele. Üleminewa aastafat-fus Rootfi „jotsialifst“ Högund jeda jefufufufst kaitfeda ijeqi Kominternis. Et wale armamift ärahoida, jefetab erilifelt fm. Lenin, mifjufufes mõttes ufst on eraafi:

„Meie nõuame, et ufst oleks eraafi riigi fuhtes, kuid meie partei ei jaa ufstu eraafjafst pidada. Riigil ei tohi olla tegemift ufuga, ufufufed ühingud ei tohi olla jefotud riigiwõimuga. Igauks wõib wabalt pooldada ükskõik mifjufufst ufufufufufst ehk mitte ühtegi ufstu pooldada, jee on olla jumalafalgaja, mida on harifufst igaf jotsialifst. Mingifugufefst ees-digufefst ei tohi olla ufhel ehk teifel ufuf riigis. Ametlikufdest dokumendideft kadugu ära märkufed riigi kodanikufde ufufufufufstufefst fofhta. Mingifugufst riigi majandus-likku toetufst ei tohi olla kirikufle, mingifugufefst riigi summafifst ei tohi wälja anda kirikufle ja ufufufefle ühingufefle, mis peawad olema täiefti wabad ja riigiwaf-lifufst ärarippumata ühemõtteliste koda-nikufde ühingud.“

Siin meie näeme, kuidas fm. Lenin ülesseadib dike joone, terwe programmi, mida proletariaat teostama peab kiriku ja riigi fuhtes.

Minult nende nõudmifefle lõpule wiimine teeb lõpu jellele häbitawale ja neetud minewikufle, kus kirik riigi orjufes ja riigi kodanikufst kiriku orjufes olid. Kiriku täielik lahutamine riigift — jee on jee nõudmine, mida jotsialifstlik proletariaat ülesseadma peab praegufe aja riigi ja praegufe aja kiriku fuhtes.“

Seda kirjutab fm. Lenin fufis kui meel kindlad teadmifst ei olnud, et proletariaat wõimule pääfeb. Ka jef juhtumifst, kui wõitlufe tagajärjel oleks elufse karganud demokraatlik kodanik wabariit, oleks meie pidanud ülesseadma need nõudmifed jelle päale waatamata, et meie teame, et kodanlus kufagil neid nõudmifst ellu ei ole wiinud, et igalpool kodanikufdes riifides kapitalistide ja mõisnikufde klafsid kiriku majandusliku ärarippumufe riigift on alale jätanud.

„Gotfiaalifstliku proletariaadi partei fuhtes ei ole ufst mitte eraafi. Meie partei, kui töölifefstklafsi eelwägi, kes töölifefstklafsi wabastufewõitlufe eesrinnaft ajub, ei wõi ja ei tohi ühskõikfelft päält waadata jeda pimedufst ja hullufst, mis enefega kaaja toob ufufine mõju. Meie nõuame täielik kiriku lahutamift riigift, et wõidelda ufstu pimesawata mõju wastu ideelifelt ja ideef-life jöjariifta — meie ajakirjandufe ja waba sõna abii. Meile ei ole ideeline wõitlus mitte eraafi, waid üldparteilifefle ja üldproletaarlikkufst afi.“

Kuid ffinjuures hoiatab fm. Lenin aga meid jelle eefufufe eest, nagu oleks wõimalik ainult ufufwastafefle fufufufstufstega ufstu häwitada. Ufu juured on klafside majanduslikufdes ja jotsiaalifefstefle wahefordades ja jefpärast ei feadnud fm. Lenin ufstu efimejefle kohale jef ajal kui oli tarwis jöudu koondada wõitlufe otstarbel.

„Oleks rumalus olema mõtelda, et ühifstonnaft, mis rajatud töölifefstefle masside ääretu rõhumifefle, wõiks häwitada ufufufefle eelarwamifst puht jutlufstufte teel. Oleks kodanik fufjarinnalus jeda unustada, et ufstu ifte inimfonna üle ainult ühifstonna fufemife majandusliku ifte produkt ja peegeldus on. Minult raamatute ja kõne-de abil ei jaa proletariaati harida, kui jeda ei hari tema enefje wõitlus kapitalifstmi

mustade jõudude vastu. Rõhutatud klassi tõelise revolutsiooniliku võitluse ühtlus maapäälse taevariigi loomise eest on meie palju tähtsam, kui proletariaadi mõtete ühtlus taevastest taevariigist.

Mis on proletariaadi ülesanne, kui revolutsioon võidab?

Revolutsiooniline proletariaat paneb matema sülle seisutorra, et uft riigile lõpulikult eraajaks jääb. Ja selles teistaja jäänustest puhastatud poliitilises korras jatab proletariaat avalikku võitlust majandusliku orjuse, selle inimkonna uulise pimestamise aluse, hävitamiseks.

Jõudis kätte 1917 a. Selle 12 aasta sees oli töölisklassil nii mõnigi võit ja mõnigi kaotus üleelatud. Kiriku altariist õnnistati töörahva tapjaid. Kiriku ja papi õnnistustega saadeti miljonid inimesed surma „ufu, keisri ja ijamaa“ eest. Aga selle nimi, kes töölisi ja talupoegi üles kutsus sõja ja selle süüdlaste vastu väljastatuma, jeda loobiti mudaga. Kuid fm. Lenini tuline üleskutsus leidis vastutaja. Jõudis kätte päev, kus loodi esimene nõukogu vabariik maailmas. Siin näeme kiriku tõelist nägu, ufu ja pappide ülesandeid. Kirik vastas töörahva võidurikkale revolutsioonile needmisega ja wandega ja algas oma „karja“ vastu sõjariistus võitlust. Kuid revolutsioon ei jäänud peatama keisri sõjate ees, vaid hävitas kapitalisti ja mõisniku ajaloolised alustoad. Revolutsiooni ei peatanud teda ümbritseva juuriti mürin — kas võisid siis revolutsioonile piiri panna pappide palved ja pappide needmised?

Revolutsioon mitte ainult ei kuulutanud, vaid viis ellu kiriku lahutamise riigist ja fooli kirikust. Võib olla, eht on nüüd aeg kätte jõudnud, kus lõpetada igasugust usuvastast hütustööd ja jätta uft rahule?

Sm. Lenin, ettenähes, et töörahva lõpulise vabastamiseni veel aastaid ära läheb, et uft — üks orjuse wormidest — veel kindlasti miljonite töölise ja talupoegade mõistust valdab, paneb uuesti üles võitluse ufu vastu.

Lenin kirjutab 1922 a.: „Ei saa ennaft rahustada selle mõttega, nagu kaotks ja hävineks uulised celarvamised iseneesest, ühes marksiistliku hariduse arenemisega. Ei saa unustada ühte isäralist ülesannet — järjekindlat jätkemaatlikku jumalavastast hütustööd.“

„Meie peame ufu vastu võitlema, see on materialismi ja järjekindluse ka marksiismi aabits. Kuid võidelda ufuga ei saa mitte mõistelijelt ainult usuvastaste jultustamise faudu, vaid jeda võitlust tuleb ühendada tegelikult klassivõitluse praktikaga, mis juhitud on furnamise jotsiaalselt aluste hävitamiseks.“

Miks leiab uft poolehoidmist juht proletariaadi ja talupoja arenemata khtide hulgas? Rahva harimatusse tõttu — vastab kodanlik edumeelne, eht kodanlik materialist. Mafjst ütleb: praegustes kapitalistlikes maades on uful jotsiaalne alus. Töölise hultade rõhutatud seisuford, nende abituse pimedate kapitalismi jõudude ees, mis iga jammu pääl ahwardab töörahvast igasuguste ettenägemata juhtumistega ja junnitab iga reatöölise tuhat fford rohkem metfikut waewlemist ja piina, kui jeda võivad junnitada eraforralised looduse nähtused...

Siin peituvad ufu juured kõige sügavamal. Sirm kapitaali pimedada jõe ees on loonud jumalad.“

Võidelda ufu vastu, järjekindlult, ei saa mitte ainult agitatfiooni abil pappide, ufu ja kiriku vastu, vaid peab ostama õpetada töölisi võitlema kapitalismiga. Rõu-fogu-Benemaal, kus töölised klassivõitluse taktika ära on õppinud, näeme meie, kuidas ufmatuse ja jumalafarmatus ifta jügamale tungib rahva hultadesse.

Üks jüüdistustest, mida kodanlus kommunistide vastu üles lüftab, oli ja on see, et kommunistid igasugust moraali eitavad. Kodanlus karjub, et kommunism hävitab perekonna, ufu ja igasuguse moraali. Kuid kodanlus on oma eeskujuga meie näidanud neid metfikusi, mida ta kiriku abil on forda saanud ja jeda ulakust ja porduelu, mida ta uulise moraaliga finni fatta püüab.

III R. K. R. Ü. kongressil 4. oktoobril 1920 a. pani fm. Lenin üles küsimuse: „Kas on olemas kommunistlik moraal?“ Ta ife vastab: „U uidugi on“. Kodanlus püüab ära näidata, et meil, kommunistidel, ei ole oma moraali ja et meie üleüldse igasugust moraali eitame. See on, ütleb Lenin, töölisele ja talupoegadele liinva filma wistamine.

Misjugaes mõttes eitame meie moraali? Moraali eitame meie jelles mõttes, kui jeda jultustas kodanlus, kes oma moraali üles ehitas jumala käskude pääl. Meie vastame selle pääle, et meie jumalat ei ufu ja väga hästi teame, et papid, mõisnikud ja kodanlus jumala nimel välja astuvad selleks, et oma furnamise poliitikat õigustada.

Meie eitame igasuguseid seadusi ja moraali, mis seisavad väljaspool töörahva klassi mõisteid. Igasugune üleimilik ja väljaspool klassi mõistete moraali jultustamine on töölise ja talupoegade pettus mõisnikute ja kapitalistide huvides. Meie moraal allub proletariaadi klassivõitluse huvidele.

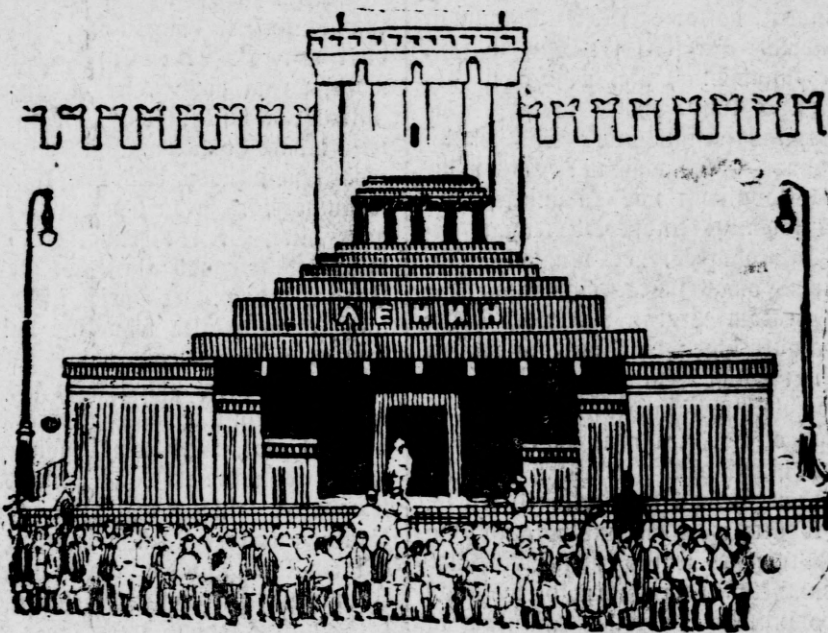
Sm. Lenin luges moraalselt, aujaks ja väärtuslikult ainult jeda, mis klassivõitlust arendab ja kommunismi võidule wiib. Sm. Lenin kõige oma eluga õpetas meid, et kõige kõrgemaks seaduseks igale kommunistile ja igale arusaajale proletariaadile olgu proletariaadi revolutsiooni võidula lähendamine. Klassivõitluses loome meie uue ühiskonna ja uue moraali, mis ühendab kõige ilma töörahvast. Kui ristist õpetas: „armastia ligimist kui ifeennast“, aga ühiskond jään juures jagunes klassidesse, oli siis võimalik, et kapitalist võis oma ligimiseks pidada jeda töölise, kes teda orjab, eht jeda orja, kes temale warandusi fottu kuhjab? Kapitalisti ligimene on jee, kes temale lähem on waranduse, rikkuse ja elumõnuse poolest, kuid miljonid töörahvast on temale võõrad, jeda tema ainult furnab, nälgutab ja oma tasku huvide eest jurma faadab.

Meie kommunistlikus ühingus, Kommunifitlus Internafionaalis on tõesti miljonid üksteise ligimised. Ja meie, kui leninlaste, ülesanne on luua niisugune ühiskond, mis ei jaguneks klassidesse, furnajate ja furnatarvatesse khtidesse, vaid kus kõik inimfond kujutaks enesest ühikt töötavat ühiskonda.

Sm. Leniniga olemas faotanud ühe ägedama töölise ja talupoegade wabastuse eest võitleja. Kuid fm. Lenin on jätanud meie rikkalikult pänduse oma mõtteid ja tegusid, mis meile eeskujaks ja juhtnööriks peavad olema meie võitluses kommunistliku ühiskonna eest.

Jaroslavski järele J. Tertsman.

Siin on meie juht praegu.

W. J. Lenini maufoleum (haud) Moskwas Punasel platfil, Kremli jaina juures.

mõistetud mar elanifud, olles majanduslikult, jotsiaalselt, kultuurilifelt huvitatud jotsialismi võidus, on juntefised otjufstawalt toetama revolutsioonilist proletariaati ainult pääle poliitilise võimu oma kätte wõtmise wiimase poolt, ainult pääle otjufstawa suurmapidajate ja kapitalistide purustamise proletariaadi poolt, ainult pääle selle, kui need allajurutud inimesed näewad tegelikult, et nendel on organiseeritud juht ja kaitsja, kes on küllalt tugev ja kindel juhtimiseks ja abiandmiseks, õige tee näitamiseks.“

See põhilause on ilmfatlemata üks kõige tähtsamateks leninismi põhilausest.

Tekkinud joodjate olude tõttu toetasid meid 1917 a. õige tugevalt talupojad. Ijearanis jõjast wäfinud tema sõjariistus oja. Dfsetohe 1917 a. oktoobri eel toetas meid talurahwas fogu omas massis. Jüüdfõna „maha sõda“ julas ühte hüüdfõnaga „maa talupoegadele“ (mis oli tähtsam oja meie rahwuslikult revolutsiooni). Nüüd, pääle võimule pääsemise, kui meie kindlustame majandusliku juhtimise küla juhtes, tuleb ajajärk, mil talupoegade toetus meile kindlustatud wantumata pita aja pääle. Lenini järele on talupoegade wõimaks juhteline toetama proletariaati otjufstawalt ja kindlalt, tõsifelt ja faua ainult pääle proletariaadi võimule pääsemist. Sel märkufel on määratu tähtsus. Temal on päewatähtsus nimelt nüüd, proletariaadi diftatuuri uuel järgul. Ainult nüüd tuli meie jotsialistlikude Wabariikide Liidule jee aeg kätte, mis on Lenini poolt ette nähtud nimetatud põhilausest. Sellest on tarwis aru faada, kui meie tahame omale ette kujutada, mida tähendab nüüd hüüdfõna „filmad küla poole“.

Sm. Lenin näitas üleilmsele proletariaadile selle pääle, et „need kolm gruppi (esimene — põllutöölised, teine — poolproletariaadid eht wäikamaa pidajad ja kolmas — fefstalupojad) üheskoos wõttes kujutawad enesest kõigis maades maarahwa enamuse“. Ja fm. Lenin kriipsutas edasi alla kommunistide kohustust fefstalu-poegade juhtes, tehes neid proletariaadi diftatuuri algufel erapooletuts (neitraliseerides neid), kuna pärast ffordforralt wõita nende enamust oma poole.

Kui jee oli õige rahwuswahelise kommunismi juhtes 1920 a., siis jeda enam on ta õige meie, S. R. W. Liidu juhtes 1925 a.!

See fm. Lenini põhilause on wõimeks fogu meie partei praeguse aja taktikale.

Kommunistid, töölisklass ja talupojad.

Ühes omas 1921 a. artfiks ametühifuste ülesannete ja tähtfufe üle meil kirjutas fm. Lenin:

„Kommunism ütleb: proletariaadi eelwägi — kommunistlik partei juhib parteitute töölise massi, walgustades, ettevalmistades, õpetades, faawatades jeda massi — enne töölise, pärast aga talupoegi.“

Nendel fõnadel on nüüd jällegi kõige elulisem päewajundmuslik tähtsus. Enne — töölised, pärast aga talupojad. Nfi sejabki jelles, et nüüd on aeg käes, mil tuleb ijearanis alla kriipsutada: pärast aga talupojad.

Meie ei ole kunagi täielikult rahul oma faawutustega töölise organiseerimise ja faawatamise alal. Meil näib igaford, et on ifta weel tehtud liiga wähe. Kuid fiisti ei tule kahelda, et meie partei on kindlalt walitfemas fogu töölisklassi mõtteilmas. Nüüd jõudfime tihedalt teise fm. Lenini wormile oja juure: „p a r a f t a g a t a l u p o j a d“.

Sm. Lenin ei õpetanud mitte üksförd, et jotsialismi ei saa teha ainultfi kommunistide kättega. Ta tähendas mitmed fford, et pääle proletariaadi eelwäe võimu wäljatujunemise ta ees sejab fauafestew ajalooline ülesanne — ümber faawatada jeda „inimeste materjaali“, mida pändas kapitalim, j. o. pitaldane linna ja maa töörahwa masside ümberfaawatamise ülesanne jotsialismi jaoks, mis nõnab terwet ajajärku.

Sellele ajajärgule meie jõudfimegi. Arusaadaw, et talupoegade masside walgustamine, faawatamine, ettevalmistamine jotsialismile ei jünni nii nagu linna töölise ümberfaawatamine. Meie kõik teame, et otjufstawat oja etendamis maal kõige päält traktor, kooperafioon, pitaajaline, kuid kindel põllutööstuse kollektiwifefrimine, kuid kindel ffordfõrne elawate näituste waral talupoegadele tõeks tegemine, et ühispõllupidamine on tegelikult fafulikum, kui ükfimajapidamine. Meie ei kõnele praegu talupoegade walgustamise ja ümberfaawatamise wiisidest ja wõtetest, meie kõneleme praegu weel nendest ülesannetest enesest, mis ainult nüüd meie ette ferkimad, mis praegufel ajajärgul kõige tähtsamad on.

Sellest on tarwis aru faada, et ette kujutada, mida tähendab hüüdfõna: „filmadega küla poole“. Et partei orienteriks omas poliitikas hüüdfõna järele: „filmadega küla poole“, nõuawad laialifelt, nimelt leninistlikult arusaadud, proletariaadi diftatuuri kindlustamise tõsifed huvid.

Selles mõttes ei ole hüüdfõna „filmadega küla poole“ mitte üffi tõsifelt ja fauaks, vaid wõib ütelda ifegi „igawefeks“ mafsem, kui jotsialism lõpulikult võidule ei pääse.

Uus ajajärk töölisklassi ja talupoegade wahelkorras.

Selles ajajärgus on uus jee, et meie ette ferkifid otjefohe majanduslikud küsimused. Töölis-talupoja bloki kindluse määrab nüüd ära kõige päält, kui mitte täielikult, reaalsed faawutused majanduslikul alal.

Oli aeg, kui töölis-talupoegade liidu määras ära kodufõja kait. Oli tarwis murda ühikt waenlast — kodanlust ja mõisnikke.

Nüüd aga meie teeme uut efjami. Kodufõja tegime kui töölis-talupoja liidu efjami hästi läbi. Sga talupoeg on jelles arwamises.

Aga kas on famal kindlal arwamisel talupoega majanduslikude küsimuste asjus? Kas on fama talupoeg arwamisel, et meie, kommunistid, ffordaldame majandust fama hästi kui pidafime kodufõda.

Ei, jeda weel ei ole.

Ja jelles sejabki küsimuse tähtsus. Nüüd peab töölis-talupoegade liit läbi tegema katumise majanduslikul ja kultuurilisel (fooli) wäerimnal.

Töölisklass ja talupojad.

(Wäljawõtted fm. Sinowjewi kirjatükift).

Sm. Lenini juhtmõtete teostamine talupoegade juhtes.

Üks kõige ifeloomustawamateks ja ühes jellea tegewamateks leninismi külgedeks on jee, et fm. Lenin ostas paremini kui feegi teine näha klasside wahelkorrasif alalifes muutumises. Leninism, näitufeks, ei waatle töölise ja talupoegade wahelkorra küsimust kui muutumatut, kui fiwinenud. Põhiwähe, mida teeb leninism jelles küsimuses, on proletariaadi wahelford talurahwaga enne võimu oma kätte wõtmist ja pääle selle kui proletariaat on wõimule pääfenud. Sellest seisufkohast asus fm. Lenin ka teiste põhiküsimuste lähendamisele.

Kõige tähtsam dokument, kus on kõige

fokufwõetumalt kõige jelgemalt wäljendatud leninismi waade proletariaadi wahelkorra asjus talurahwa juhtes on tähelepanemismäärt resolutsioon talurahwa küsimuses, mis fm. Lenini ettepanekul wõeti vastu Kommunifitliku Internafionaali 2. kongressil.

Selles dokumendis kirjutas fm. Lenin, et jotsiaaldemokraadid ei saa aru „toda tõde, mis on tõendatud teoretifilise markfismi poolt ja leidnud finniust proletariaate revolutsiooni kogemuste poolt Benemaal, — nimelt, et ennekultumatult mahajäänud, killustatud, allajurutud, kõigis ka kõige eesrinna maades poolmetfikutele elumiihidel:

